

๑

รถหรรุราคาแพงสีแดงสดทะยานด้วยความเร็วสูง ฝ่าความมืดไปบนถนนนอกเมืองซึ่งค่อนข้างโล่ง แทบไม่มีรถวิ่งสวนหรือวิ่งตามมาเลย ดวงตาพร่ามัวด้วยหยาดน้ำตาของหญิงสาวที่นั่งหน้าพวงมาลัยรถจับจ้องผิวถนนซึ่งมีแสงไฟหน้ารถสาดนำทาง ในขณะที่รถหรรุยังคงเพิ่มความเร็วมืดเหมือนคนขับคุมสติไม่อยู่

“คุณอยากเห็นฉันตายนักใช่มั้ย!” น้ำเสียงเจ็บปวดกลั่นออกมาจากหัวใจที่บอบช้ำ “ได้! แล้วคุณจะรู้ เมื่อไม่มีฉัน คุณก็จะไม่เหลืออะไรเลยเหมือนกัน!”

สองมือที่เปื้อนคราบน้ำตาตบพวงมาลัยอย่างแค้นใจ

‘เอาสิลูรีย์ ลงมือเดี๋ยวนี้!’

สมองส่วนที่ลึ้นหวังสั่ง แวบหนึ่งนั้นเธอเห็นวิธีที่จะทำให้พ้นความทรมานนี้ นั่นคือจบทุกอย่างด้วย ‘ความตาย’ เพียงแค่หักพวงมาลัยรถเหยียบคันเร่งให้จมมิด ทุกอย่างจะจบ ไม่ต้องทนเจ็บปวดไปมากกว่านี้

‘ไม่!’

แต่ก่อนที่ทุกอย่างจะสาย พลันสมองอีกส่วนก็คิดได้
 “ห้องพีท!” เท้าที่เหยียบคันเร่งนั้นถดถอยอึดใจโน้มน้ำ “ห้องพีทของแม่”
 เธอไม่ได้เป็นแค่ภรรยาของผู้ชายแล้ว แต่ยังเป็นแม่...
 แม่ที่จะตายโดยทิ้งลูกน้อยวัยสามขวบไว้เบื้องหลังไม่ได้ เธอทำอะไร
 ลงไป!

“ห้องพีท...แม่ขอโทษลูก แม่ไม่น่าคิดโง่ๆ แม่ขอโทษลูกรัก แม่จะ
 ทิ้งลูกไปได้อย่างไร แม่จะเป็นอะไรไปตอนนั้นไม่ได้ จะเป็นอะไรไม่ได้จนกว่าจะรู้ว่า
 ลูกของแม่มีที่พึ่งที่ดีกว่าพ่อแล้วๆ ของลูกคนนั้น”

ความมหัศจรรย์ของคำว่า ‘แม่’ มีพลังยิ่งใหญ่แน่ๆ เพราะแม่ที่นั่นแม่ใจ
 เจ็บปวด แต่ก็พร้อมจะเข้มแข็งขึ้นได้เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับ ‘ลูก’ แม่คนนี้
 ก็เช่นกัน เธอสุดลมหายใจเข้าไปให้เต็มปอด รวากับเชื่อว่ามันจะช่วยให้มีความ
 กล้ามากขึ้น หญิงสาวเอื้อมมือหยิบโทรศัพท์มือถืออย่างมีจุดหมาย เลื่อน
 หารายชื่อที่บันทึกไว้

‘เคท’ ชื่อแรกที่ถูกหยุดมอง

โพรไฟล์แสดงภาพหญิงสาววัยยี่สิบต้นๆ ซึ่งกำลังทำปากจู๋ ชูสองนิ้ว
 ข้างแก้ม ทำท่าแสบแสบ ผิดกับภาพลักษณ์ปกติ ซึ่งต้องเนียน ดูดีทุก
 กระเป๋าดินว และต้องนำสมัยจนถูกเพื่อนๆ ตั้งฉายาว่าเจ้าแม่แฟชั่น นั่นก็
 ไม่แปลกเพราะหญิงสาวมีความฝันว่าจะเป็นเจ้าของแบรนด์ดัง มีห้องเสื้อ
 เป็นของตัวเองในอนาคต ตอนนั้นจึงไปศึกษาต่อที่ประเทศฝรั่งเศสได้ปีกว่าแล้ว

ถ้าจะหาใครที่พอจะฝากชีวิตของลูกน้อยได้ คงไม่มีใครดีไปกว่าผู้หญิง
 คนนี้

นิ้วเรียวเคลื่อนไหวสัมผัสหน้าจอเพื่อโทร. ออก แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ กด
 ยกเลิกในเสี้ยววินาทีก่อนที่จะต่อติด

“ไม่ได้...เราจะทำลายความฝันของยายเคทไม่ได้”

เธอเริ่มเลื่อนหารายชื่อใหม่ แล้วมาหยุดอยู่ที่ชื่อหนึ่ง...

‘ภู’ คือชื่อที่หา รูปโพรไฟล์เป็นภาพเก่าๆ ของเด็กแฝดชายหญิงที่หนึ่ง

กอดคอ ยิ้มกว้างทั้งคู่

หญิงสาวลั่นเลครูใหญ่ ก่อนกดโทร. ออก...

มีเสียงสัญญาณบอกว่า 'สายต่อติด' รอแค่มืดคนมารับ แต่ก็ยัง...

"ได้โปรด" เธอเฝ้าอ่อนวอน หวังเหลือเกินว่าจะได้ยินเสียงตอบกลับ

จากคู่สาย "ช่วยรับที"

ที่ว่า...สุดท้ายก็ผิดหวัง สายถูกโอนไปให้ฝากข้อความ

เสียง 'ติด' ยาวๆ บ่งบอกว่าจะมีการบันทึกข้อความไว้หลังสัญญาณ
ดังขึ้น

"ภูนี่พี่เองนะ...สุรีย ยี่สิบกว่าปีแล้วที่เราไม่ได้คุยกันเลย พี่อยากคุยกับ
เธอมาโดยตลอด แต่พอคิดว่าเพราะแม่กับพี่ทิ้งไป ภูถึงต้องถูก..."

สุรียไม่กล้าพูดถึงเรื่องนั้น เพราะรู้อยู่เต็มอกกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจาก
ที่แม่พาเธอออกจากบ้านเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ได้เปลี่ยนชีวิตน้องชายฝาแฝด
ที่เกิดมาซีโรค เล็บออกๆ แอดๆ คนนั้นไปตลอดกาล

'ภูไปไม่ได้ ภูไม่อยากทิ้งพ่อ พี่อย่าไปเลยนะ...ภูสัญญาว่าจะไม่ป่วยอีก
ภูจะกินให้หน่อยลง ภูจะช่วยพี่สุรียทำงาน จะช่วยหุงข้าว ช่วยล้างจาน นะพี่นะ
ภูจะช่วยพี่ทุกอย่างเลย'

'แต่พี่อยากอยู่กับแม่...' เพราะเธอเป็นลูกของแม่ สนิทกับแม่มาก
ในขณะที่น้องชายจะสนิทกับพ่อ แม่บอกว่า แม่จะหาหมอกงๆ มารักษาภู
ภูจะได้หายป่วย ไปนะภู แล้วเราจะได้อยู่ด้วยกัน'

'แล้วพ่อละ ถ้าภูไป พ่อก็จะอยู่คนเดียว'

'พ่อไม่ได้สนใจเราหรอกภู พ่อเห็นเราเป็นภาระด้วยซ้ำ ถ้าไปพ่อยิ่งจะ
สบาย เพราะชีวิตพ่อานสำคัญที่สุด ตอนภูใช้ขึ้นพ่อเคยอยู่ด้วยมัย ไม่เลย
พ่ออยู่แต่กับงาน ทิ้งให้เราอยู่กับพี่เลี้ยงที่วันๆ แทบไม่สนใจเรา'

'พอบอกว่าทำงานเพื่อเรานะ พอบอกว่าอีกหน่อยเราก็จะสบาย
เหมือนเดิม พ่อให้อดทน พ่อเหนื่อยนะพี่ ภูสงสารพ่อ ไม่อยากให้พ่ออยู่
คนเดียว ถ้าพ่อกลับมาไม่เจอเราต้องเสียใจนะ'

‘แล้วแม่ละ ภูจะทิ้งแม่ให้อยู่คนเดียวเหรอ!’ เพราะน้องมักพูดถึงแต่พ่อ สงสารแต่พ่อ ทำให้เธอโกรธ ตะคอกออกไปอย่างนั้นทั้งที่ไม่เคยทำ แล้วก็ทำให้น้องนิ่งไปอย่างตกใจ เธอเองก็รู้ตัว ‘พี่ขอโทษนะภู แต่เดี่ยวแม่อะไรรับแล้ว ยังไงพี่จะไปกับแม่ ภูเลือกเอาทีไรแล้วกันว่าจะอยู่กับพ่อหรือไปอยู่กับพี่และแม่’

‘ยังไงภูก็จะไม่ทิ้งพ่อ’ น้องยืนกรานเสียงแข็ง

‘นั่นก็ปล่อยมือพี่ เพราะยังไงพี่ก็จะอยู่กับแม่’

‘สุริย์ พี่จะไปจริงๆ เหรอ’ เสียงเรียกของน้องทำให้น้ำตาไหล ออกากทำอย่างที่น้องต้องการ คืออยู่กับพ่อ อยู่ด้วยกันอย่างที่เคยให้สัญญา แต่ถ้าวางใจโอกาสนี้ไป เธออาจไม่ได้เจอแม่อีก จึงต้องแข็งใจปฏิเสธ

‘ดูแลตัวเองนะภู ไว้พี่จะให้แม่พามาเยี่ยมบ่อยๆ’ พูดได้เท่านั้นน้ำตาก็ไหลอาบแก้ม ‘พี่ไปละนะ’

‘ถ้าพี่ไป ภูจะไม่ยกโทษให้ไปจนตาย จะไม่เจอหน้าไปจนตาย!’

เธอจำภาพในวันนั้นได้ จำแวตาดำมืดหวังของน้องชายในวันนั้นได้ไม่เคยลืม แล้วยิ่งตอกย้ำให้รู้สึกผิด เมื่อไม่กี่เดือนต่อมาหลังจากเธอทิ้งไปแม่อีกมาบอกข่าวร้าย...

‘ตาภูถูกทำร้าย ตอนนั้นเป็นตายเท่ากัน แม่จะไปดูน้อง ลูกจะไปกับแม่มั้ยสุริย์’

ภาพน้องชายนอนไม่รู้สึกรู้สีกตัวอยู่ในห้องไอซียูหลังการผ่าตัดช่องท้อง เครื่องช่วยชีวิตระโยงระยางไปทั่วตัว ใบหน้าเล็กนั้นบวมแดงไปด้วยแผลฟกช้ำ หือเลือดจนจำแทบไม่ได้ว่านั่นคือน้องชาย ยังไม่นับแผลที่เกิดจากการถูกจี้ด้วยบุหรี่ยี่ห้าและใหม่ ต่อให้ตอนนั้นเธอยังเด็ก แต่ก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น น้องถูกทำร้าย ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่มันคงเกิดขึ้นซ้ำๆ ต่อเนื่อง โดยไม่มีใครช่วยทำให้อดคิดไม่ได้ว่าถ้าวางใจไปในวันนั้น น้องก็คงไม่พบชะตากรรมนี้ พี่ขอโทษว่าเป็นเพราะแม่กับเธอ...และมันคือความจริง

‘ภู พี่ขอโทษที่ทิ้งภู พี่อยากขอโทษเธอมาตลอด เธอไม่ต้องยกโทษให้พี่’

ก็ได้ แต่ได้โปรดฟังพื้หน่อย นี่กว่าเวหนาคคนที่กำลังสิ้นหนทางก็ได้ พื้ไม่เหลือใครแล้ว นอกจากภู...พื้เหนื่อยเหลือเกิน พื้ไม่ไหวแล้ว เพราะแม่แต่คนที่พื้คิดฝากชีวิตยังอยากให้พื้ตาย...ช่วยพื้ด้วยภู พื้กำลังจะถูกสามีพื้ชะ...”

เสียงพูดขาดหัวไปเพราะสุริย์เห็นความผิดปกติของรถคันหลัง!

“จะทำอะไร! อายนะ!” ดวงตาของเธอเบิกกว้าง! ตกใจสุดขีด!

เสียงวินาที่ต่อมารถก็ถูกชนท้ายอย่างแรง!

“กรี๊ด--ดดด!” นั่นคือเสียงสุดท้ายที่ดังเข้าโทรศัพท์ก่อนที่สายจะตัดไป เมื่อรถที่พุ่งออกนอกเลนชนเข้ากับแผงกั้นแล้วพลิกคว่ำตกข้างทาง กลิ้งไปหลายตลบ ก่อนจะเกิดเปลวไฟลุกท่วม

กลุ่มควันและแสงไฟเรียกรถคันอื่นให้วิ่งมาที่เกิดเหตุ โดยไม่มีใครสังเกตเห็นรถกระบะโพร์วิลคันใหญ่ ติดฟิล์มดำ ที่วิ่งสวนพวกเขาไปคือตัวการเหตุเศร้าสลดตรงหน้า!

‘ห่วงใย ลับสน และร้อนใจ’ คือความรู้สึกซึ่งเด่นชัดที่สุดของสุริเยนทร์ หลังจากได้ฟังข้อความที่สุริย์ทิ้งไว้เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน มีคำถามมากมายอยู่ในหัว เกิดอะไรขึ้นกับพื้สาวที่เขาตัดขาดไปกว่ายี่สิบปีนั้นกันแน่!

ชายหนุ่มคิดมาโดยตลอดว่าการตัดขาดกับพื้สาวและแม่ที่ทิ้งเขากับพ่อไปเพราะทนความลำบากไม่ไหวคือเรื่องซึ่งสมควรที่สุด แต่ในตอนนี้เขากลับร้อนรนอย่างไม่เคยเป็น พยายามโทร. กลับไปที่เบอร์นั้นแต่ติดตอไม่ได้ สถานการณ์บ่งบอกชัดเจนว่าเกิดเหตุร้ายขึ้น

เสียงรถชน...

อุบัติเหตุ...

ไม่ใช่สิ นั่นมันเป็นการไล่ล่า ตามฆ่า?

โทรศัพท์มือถือในมือถูกกำแน่น ใบหน้าคมเข้มนั้นแม่ดูวางเฉย แต่อาการขบขระมจนขึ้นสันบ่งบอกว่าอารมณ์โกรธกำลังปะทุขึ้นในใจชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนโต๊ะ ซึ่งข้างตัวเขามีกล่องสีน้ำตาลใบใหญ่วางอยู่ใกล้มือ

ข้างในกล่องเต็มไปด้วยซองใส่การ์ดอวยพรและซองจดหมายทั้งเก่าและใหม่ทับถมกันอยู่ เพราะมันถูกโยนลงไปทับๆ กันอยู่อย่างนั้นมาแล้วนับเป็นสิบปี การ์ดและหน้าซองจดหมายจำหน้าถึง ‘สุริเยนทร์ รุจิภาณูจน์กุล’ โดยระบุชื่อผู้ส่งคือ ‘สุริย์ รุจิภาณูจน์กุล’ มีที่อยู่กำกับไว้ชัดเจนเพื่อบอกความนัย

สุริเยนทร์ไม่เคยหยิบสิ่งที่อยู่ในกล่องขึ้นดูซ้ำสักครั้งกระทั่งวันนี้... กล่องนี้ได้รับความสนใจ ถูกยกขึ้นมาเพราะข้อความเสี่ยงที่ถูกฝากไว้ เสียงกรี๊ดร้องอย่างตกใจระคนหวาดกลัวยังก้องอยู่ในหัวคนฟัง แม้มันจะต่างกับเสียงเล็กๆ ของเด็กหญิงเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน แต่เขาก็รับรู้ว่ามันคือเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากพี่สาว ผู้เคยปกป้องน้องชายอย่างเขามาโดยตลอด อย่างน้อยก็ตอนนั้น

‘พี่จะดูแลเธอเอง ไม่ต้องกลัวนะ อดทนไว้นะ กินยาซะ เตียวใช้ลดภูก็จะได้ขึ้น’

ชายหนุ่มหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งมาจากใต้กล่องนั้น รูปแฝดชายหญิงที่หนึ่งกอดคอกัน ทั้งสองยิ้มกว้างอย่างมีความสุขในงานเลี้ยงวันเกิดครบรอบเจ็ดขวบ ในรูปนั้นเขาเป็นเด็กตัวกลม ผิวซีด ตัวเล็กกว่าพี่สาวจนสังเกตเห็นได้ ถ้าพูดว่าไม่ใช่แฝด เป็นเพียงพี่น้องคนก็คงเชื่อไม่ยาก อีกทั้งเขายังมีนิสัยซุกๆ ไม่สู้คน จึงมักถูกเพื่อนในโรงเรียนรังแกเสมอ แต่เพราะมีพี่ปกป้อง คอยออกหน้า บางครั้งก็พลอยทำให้พี่โดนแกล้งไปด้วย แต่พี่ก็บอกว่าไม่เป็นไร ขอแค่น้องปลอดภัยก็พอใจ นั่นทำให้เขายังรักพี่คนนี่มาก

‘พี่จะอยู่กับเธอตลอดไป พี่ให้สัญญา’

สัญญาที่เขาเชื่อมั่นมาโดยตลอด จนกระทั่งสัญญาถูกทำลายเมื่อพี่ทิ้งไปในวันนั้น...

“คนไม่รักษาสัญญา ก็ไม่สมควรจะได้รับการยกโทษให้”

เขาในวันนี้ไม่ใช่เด็กน้อยซีโรคนเก่า สิ่งที่เกิดขึ้นในวัยเยาว์เปลี่ยนเขาให้กลายเป็นคนแกร่ง รวากับเป็นคนละคนกับที่สุริย์เคยรู้จัก แต่มีสิ่งหนึ่ง

ที่ไม่เปลี่ยนคือแวตาแนวแน่ เมื่อตัดสินใจแล้วจะไม่ลังเล เชื้อมันอย่างไรแล้ว จะปักใจ รักแรงก็เกลียดแรง เป็นคนประเภทเด็ดบัวก็ไม่ปล่อยให้เหลือ เยื่อใย เขาจะดึงมันให้ขาดกระจุยแล้วก็โยนทิ้ง และไม่มีวันที่จะหันกลับไป เหลียวมอง

“แต่ถ้าพี่ถูกทำร้าย มันก็เป็นอีกเรื่อง...ฉันให้สัญญา ถ้ามีคนทำร้าย พี่จริง ฉันจะล่ามัน จะเล่นงานมันอย่างไม่ให้ได้ผู้ใดเกิด! ไม่ว่ามันจะเป็น ใครหน้าไหนก็ตาม!”

ก๊อก! ก๊อก! เสียงข็อนิ้วเคาะบานประตูดังขึ้นจากหน้าห้องทำงานใหญ่ “ขอโทษครับนาย” บอดีการ์ดหน้าเหลี่ยมหนึ่งในสองคนที่เข้าเวรโผล่หน้าเข้ามา “คุณสุพลมาถึงแล้ว จะให้เข้ามาเลยรีเปล่าครับ”
“ให้เข้ามา”

“ครับนาย” ลูกน้องหน้าเหลี่ยมตอบรับ ถอยออกไปทำตามคำสั่ง
ครู่ต่อมา ผู้ที่ก้าวเข้ามาในห้องทำงานนี้คือชายวัยกลางคนร่างท้วม ท่าทางสุขุม สวมแว่น ในมือมีกระเป๋าเอกสาร เขาคือทนายความส่วนตัว และเป็นเสมือนมือขวาของสุริเยนทร์ คอยรับคำสั่งแล้วไปดำเนินการ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความสามารถด้าน ‘บุญ’ ที่ไม่ใช่เรื่องถนัด ของพวกฝ่าย ‘บุญ’ ซึ่งยืนอยู่หน้าห้องทำงานนี้ รวมถึงจอมถนัดบุญอีกหลายคน ที่ประจำตามจุดต่างๆ ของคฤหาสน์หลังใหญ่ใจกลาง ‘ภูทับดาว’ เพื่อรักษา ความปลอดภัยให้แก่ผู้เป็นนาย

เป็นที่รู้จักกันของคนในพื้นที่ว่า ‘ภูทับดาว’ คืออาณาจักรของ ‘นายภู’ ผู้ทรงอิทธิพล เจ้าของพื้นที่การเกษตรหลายพันไร่ซึ่งกินเนื้อที่เขากว่าครึ่งลูก นอกจากนี้นายภูหรือสุริเยนทร์ยังเป็นเจ้าของโรงงานน้ำตาลใหญ่และทันสมัย แห่งหนึ่งในแถบอีสานตอนบนนี้ โรงน้ำตาลที่บิดาผู้ล่วงลับทิ้งไว้ให้ บิดาที่เป็นถึงอดีต ส.ส. สามสมัยซ้อน ผู้ได้รับการนับหน้าถือตาจากคนในพื้นที่ ตั้งแต่ชาวบ้านตาต้ำๆ ไปจนถึงคนใหญ่คนโต แล้วส่งต่อให้ลูกชายคนเดียว

อย่างสุริเยนทร์ แม้วันนี้เขาจะเลือกเส้นทางของตัวเอง ไม่เดินตามรอย
นักการเมืองอย่างบิดา แต่กระนั้นเขาก็ยังถูกเรียกว่า ‘เจ้าพ่อ’ ผู้ทรงอิทธิพล
เหมือนตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

“ขอโทษที่มาช้ารับนาย ผมเพิ่งกลับจากไปประกันตัวคนของเราจาก
เหตุปะทะกับกลุ่มคนของนายอำเภอคนใหม่เมื่อตอนกลางวัน พวกนั้นคิด
จะโยนความผิดเรื่องไม้เถื่อนให้พวกเรา ผมเลยจะสั่งสอน...”

ผู้ถูกเรียกว่า ‘นาย’ ตวัดสายตามอง ทำให้สุพลรู้ได้ทันทีว่ามีบางอย่าง
สำคัญกว่าเรื่องที่เขายกเล่าไปเมื่อครู่ เพราะนั่นคือสาเหตุที่ทำให้เขาถูกเรียก
ตัวมาพบกลางดึก

“นายมีอะไรจะให้ผมไปทำก็สั่งมาได้เลยครับ!”

“ฉันต้องการรู้ว่าตอนนี้ผู้หญิงคนนี้อยู่ไหน ด่วนที่สุด” กระดาษ
แผ่นหนึ่งถูกส่งให้สุพลพร้อมรูปถ่ายของสุรีย์ซึ่งกำลังอุ้มทารกน้อยไว้
แนบอก วันเวลาในรูประบุไว้ว่าถ่ายเมื่อราวสามปีก่อน “ส่วนนั้นเป็นชื่อ ที่อยู่
และเบอร์โทร. ล่าสุดที่เธอติดต่อหาฉันเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน”

“สุรีย์ รุจิกาญจน์กุล?” สุพลพลิกดูกระดาษที่แนบมากับรูป “นี่คือ
พี่สาวนาย คนที่ส่งการ์ดอวยพรมาให้นายทุกเทศกาลไม่ใช่เธอครับ...ปกติ
นายไม่เคยใส่ใจ เกิดอะไรขึ้นรับนาย”

คนสนิทส่วนใหญ่ที่เข้าออกในบ้านภูทับดาวรู้จักชื่อสุรีย์ดี แต่ไม่ทุกคน
จะรู้ว่าเธอเป็นใคร หนึ่งในคนที่รู้จักคือทนายสุพลเพราะเขาทำงานที่นั่นมานาน
เห็นผู้เป็นนายมาตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น

“สุรีย์ทิ้งข้อความเสียใจไว้ว่ากำลังจะถูกสามเฒ่า มาขอให้ฉันช่วย แล้ว
สายก็ตัดไป ฉันเพิ่งมาเห็นข้อความหลังเวลาผ่านไปแล้วว่าครึ่งชั่วโมง
พยายามโทร. กลับไปก็ติดต่อไม่ได้อีก”

“งั้นผมจะรีบตามเรื่องให้เร็วที่สุด”

สุริเยนทร์พยักหน้า สุพลขอตัวออกไปจัดการ

เมื่อประตูด้านหน้าปิดสนิท ชายหนุ่มจึงมองรูปถ่ายเด็กแฝดอีกครั้ง

นี่เป็นรูปคู่ใบเดียวที่เขาถ่ายกับพี่สาว พ่อเป็นคนถ่าย พ่อที่ต้องเลี้ยงดู ลูกแฝดเพราะแม่หนีไป ต่อมาแม่ก็มาพาพี่ไปอีกคน หลังเกิดเหตุพ่อเผลอรูปลูกทุกใบ ของทุกชิ้นของพี่และแม่ทิ้ง บอกให้คิดว่าพวกเขาตายจากไปแล้ว สุริเยนทร์เชื่อเช่นนั้น ส่วนรูปนี้สุริย์ส่งมาให้เขาเมื่อหกปีก่อน พร้อมข้อความที่เขียนไว้ด้านหลัง

๑๑ พ.ย. ๒๕๕๐ คือวันที่แม่ตาย

ตอนนี้พี่เหลือแค่อยู่กับพ่อแล้วนะ หวังว่าภูและพ่อจะสบายดี

ติดต่อมาบ้างนะ พี่จะรอดหมายจากภู

รัก...สุริย์

ตลอดมาสุริเยนทร์ไม่เคยคิดที่จะติดต่อไป ไม่มีความลังเล เพราะเขาบอกตัวเองตั้งแต่วันที่สุริย์ตัดสินใจตามแม่ที่ทิ้งเขาและพ่อไปอย่างไม่ไยดี ผู้หญิงคนนั้นทำให้ชายหนุ่มรู้สึกว้าว แม่ไม่ได้มีความหมายสำหรับเขาเลยสักนิด

พ่ออาจจะติดต่อแม่ที่ไม่สามารถให้ชีวิตที่ดี หรือหาอย่างที่เขาเคยมีได้ แต่คำว่าครอบครัวคือการอยู่ร่วมกันทั้งตอนสุขและทุกข์ไม่ใช่หรือ ทำไมในวันที่พ่อลำบากและต้องการคนอยู่เคียงข้างที่สุดแม่กลับทิ้งไป เขาจะไม่ให้อภัยคนที่ทำให้พ่อเสียใจ ทำให้พ่อร้องไห้ เคยประกาศว่าต่อให้ตายก็จะไม่ไปเผาผี นั่นคือสิ่งที่บอกกับตัวเองตลอดมาและทำได้มาโดยตลอด

ทว่าตอนนี้กลับหัวนโหว อาจเพราะตอนทราบข่าวว่าแม่เสียชีวิตนั้น พ่อยังมีชีวิตอยู่ เขาจึงไม่ลังเลและไม่เคยคิดที่จะไปร่วมงานศพ แต่วันนี้ไม่มีพ่ออยู่แล้ว เขาเหลือแค่สุริย์ แต่สิ่งที่รับรู้ผ่านข้อความที่ถูกบันทึกไว้ บ่งบอกว่าเธอตกอยู่ในอันตราย...อันตรายที่เขารู้แต่กลับไม่สามารถไปช่วยได้ หัวใจที่เย็นชากับพี่สาวคนนี้เริ่มรู้สึกหวาดกลัวอย่างไม่เคยเป็น

ความจริงที่น่าเศร้าคือ คนสองคนที่คิดถึงกันที่สุดแต่กลับไม่เคยได้

พบกันเพราะถือทิฐิ มันสมควรแล้วหรือ สุริเยนทร์ได้แต่หวังว่ามันจะไม่สายเกินไป ไม่อย่างนั้นเขาคงเสียใจไปตลอดชีวิต

“อย่าเพิ่งเป็นอะไรไปนะ”

หลังจากนั้นสุริเยนทร์ได้ย้อนกลับไปดูจดหมายที่ถูกส่งมาพร้อมการ์ดอวยพร ซึ่งสั้นบ้างยาวบ้าง สิ่งเหล่านั้นทำให้ชายหนุ่มรู้สึกวาระยะหลังข้อความของสุริย์เหมือนคนมีทุกข์ เธอพยายามส่งสัญญาณบางอย่างมาโดยตลอด มีจดหมายฉบับหนึ่งถูกส่งมาเมื่อช่วงวันเกิดปีก่อน นั่นคือ ‘๒๔ ธันวาคม...’

สุขสันต์วันเกิดนะจ๊ะ ขอให้แข็งแรง ขอให้มีความสุขมากๆ

คำอวยพรที่เหมือนกับทุกปี เขียนเหมือนเมื่อตอนเป็นเด็ก ทว่าคราวนี้ต่างออกไป เพราะคำอวยพรมีข้อความแนบมาด้วย แต่ข้อความนี้สุริเยนทร์ไม่เคยสนใจเปิดอ่าน กระทั่งตอนนี้...

หลังๆ พี่เหนื่อยง่าย รู้สึกอ่อนแรง พี่คงต้องไปให้หมอตรวจร่างกาย แต่ไม่อยากไปเลย ภูก็รู้ว่าพี่เกลียดหมอ พี่ไม่เก่งเหมือนภู ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ยังไม่อยากไป แต่พอนึกถึงหน้าน้องพีท น้องเพิ่งสามขวบ คิดว่าถ้าพี่เป็นอะไรไปลูกก็คงไม่มีที่พึ่ง ถ้ามีน้ำภูอยู่ด้วยก็คงดี ตอนนี่พี่เหมือนตัวคนเดียว...ดูแลลูกคนเดียว ถ้าพี่เป็นอะไรไปน้องพีทก็คงแย่ คิดได้อย่างนั้นเลยต้องฝืนความกลัว หวังว่าจะไม่เป็นอะไรมาก ภูก็ต้องดูแลตัวเองนะ ต้องดูแลตัวเองมากๆ ไว้คราวหน้าถ้ามีโอกาสพี่จะเขียนถึงภูใหม่...รัก...สุริย์

สุริเยนทร์รู้สึกว่าการมองข้ามการส่งสัญญาณของสุริย์ตลอดมาอาจเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด เพราะถ้าเกิดเธอเป็นอะไรไป เขาก็คงไม่มีโอกาสที่จะแก้ไขอีกแล้ว

‘เคท พี่ฝากลูกด้วยนะ ถ้าพี่เกิดเป็นอะไรไป เคทให้สัญญาได้มั้ยว่าจะดูแลน้องพีทแทนพี่’

เมื่อสัปดาห์ก่อนพี่สะใภ้ส่งข้อความหาทาง ‘ไลน์’ แต่เธอไม่เอะใจสักนิดไม่ได้คิดว่านั่นจะเป็นลางบอกเหตุ อาจเป็นเพราะตอนนั้นพี่สะใภ้ตัดบทติดตลกว่า

‘แค่อยากบอกว่าคิดถึง กลัวเคทลืมน้องพีท’

‘น้องพีทเป็นหลานเคทนะคะ ต่อให้พี่ลืดยังไม่ขอร้อง เคทก็ต้องดูแลหลาน...เคทให้สัญญาอะ เคทจะดูแลและรักน้องพีทให้เหมือนลูกของเคท’

เมื่อรับปากก็ต้องทำตาม หญิงสาวบินกลับเมืองไทยอย่างไม่ลังเลเพื่อเป็นแม่ให้เด็กชายภาสกร แม่ต้องทิ้งความฝันของตัวเองก็ตาม ทานตะวันสลัดเรื่องอื่นออกจากหัว หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดโทร. ออก

“ฮัลโหล แกอยู่ไหนแล้วเพ็ญ”

“ข้างหน้าแกเิง เงยหน้าขึ้นสิ” คู่สายบอก “เคท ทางนี้!”

หญิงสาวที่สวมชุดกระโปรงยาวเดินกึ่งวิ่งพลางโบกมือหย้อๆ ขณะรีบตรงมาหาทานตะวันอยู่นั้นคือเพ็ญสิริ เพื่อนสนิทของเธอตั้งแต่เรียนมัธยม หลังเรียนจบก็เปิดร้านกาแฟเล็กๆ เพราะไม่ชอบเป็นลูกจ้างใครและรักอิสระ พอทานตะวันต้องไปเรียนต่อต่างประเทศ เธอก็ยังแวะเวียนไปเยี่ยมเยียนดูแลครอบครัวเพื่อนอย่างไม่ขาด เมื่อเกิดเรื่องก็คอยเป็นธุระให้ทุกอย่าง รวมถึงเป็นคนโทร. ไปแจ้งข่าวร้าย

สองสาวโตตกอดหักทลายกันด้วยความคิดถึงเพราะไม่ได้เจอกันปีกว่าแล้ว แม้จะได้เจอกันผ่านโลกออนไลน์แทบทุกวัน ได้รู้ว่าวันนี้สวมชุดอะไรไปที่ไหน กินอะไร บอกเล่าพูดคุยกันตลอดเวลา แต่ก็ไม่ทำให้รู้สึกดีเท่าการได้เจอ ‘ตัวเป็นๆ’

“ยังจัดเต็มเหมือนเดิมเลยนะ” เพ็ญสิริทำตาโต หลังจากจับเพื่อนสาวตรงหน้าหมุนตัวสองสามรอบ เพื่อพินิจพิเคราะห์ชุดที่อึกฝ้ายสวมใส่ “นี่ขนาดไว้ทุกข์นะเนี่ย เสื้อแกสวย ตัดเองรีเปลาเนี่ย ไว้ตัดให้ฉันบ้างนะ ฉันก็อยาก

จะลองแต่งหน้าโทนนี้นี้เหมือนกัน ขริม แต่เช็กซี จะว่าไป ไว้ทุกข้ออยู่จัดเต็ม
อย่างนี้จะดีหรือ”

“ไว้ทุกขาก็ไม่ได้หมายความว่าต้องทำตัวโรมนี่” ทานตะวันเป็นตัวของตัวเองเสมอ และเพ็ญสิริกิมักจะเห็นด้วย “และที่ฉันจัดหนักจัดเต็มแต่งหน้าแน่นขนาดนี้ เพราะฉันอยากให้พี่สุรีย์ได้เห็นว่าคุณได้อะไรกลับมาบ้าง ถึงแม้ต่อไปมันจะจบแค่นี้ก็ตาม”

เพ็ญสิริพยักหน้าเข้าใจความรู้สึกเพื่อน “อยู่ที่นี่ก็ทำตามฝันได้
ฉันจะช่วยเต็มที่”

“ขอบใจ ไปเถอะ ฉันอยากไปเคารพศพพี่สุรีย์” ทานตะวันลากกระเป๋าไปใหญ่หน้าเพื่อน “ว่าแต่ตอนนี้พี่นพอยู่ที่ไหน ฉันพยายามโทร. หาแต่ก็ติดต่อไม่ได้ นี่ตั้งแต่พี่สุรีย์เสียชีวิต ฉันยังไม่ได้คุยกับพี่นพเลยนะ”

“พี่นพเขาอยู่ๆ นะแก” เพ็ญสิริบอก

ทานตะวันจับท่าทางพิรุณได้ “มีอะไรไปกบปิดอยู่ไหม๊ยย! บอกให้หมด!”

เพ็ญสิริไม่เก่งเรื่องปั่นหน้ากลบเกลื่อนจึงถูกจับได้

“เออ...เอาเป็นว่าไปคุยกันที่รถดีมัย มาฉันช่วยลากกระเป๋า”

“ไม่เป็นไร ฉันลากเองได้ ว่าแต่ห้องพี่ที่อยู่ไหนเนี่ย ฉันอยากกอดหลานมากเลยตอนนี้”

“แกได้กอดหลานแน่ ฉันให้ล่อพาไปรอเกี้ยวแล้วละ”

“ดีมาก ฉันกำลังเหนื่อยและเคืองสุดๆ ถ้าได้กอดน้องพี่คงมีกำลังใจเพียบเลย”

การจรรยาในช่วงเข้าก่อนข้างติดขัด เคลื่อนตัวได้ช้า แต่ก็ไม่ใช่ปัญหา
กวนใจทานตะวัน เพราะทันทีที่เพ็ญสิริออกรถ คนที่นั่งคู่คนขับก็เริ่มซัก
โดยกำชับว่าให้เล่าอย่างละเอียดตั้งแต่ก่อนเกิดเรื่อง เพราะรู้สึกว่ามีบาง-
สิ่งหรือบางอย่างบอกว่าต้องประมวลผลทุกอย่างเองจากข้อมูลดิบ ไม่ใช่
นำเรื่องที่คนอื่นคิดให้มาบอกต่อ ไม่อย่างนั้นอาจพลาดได้

“เรื่องมันยาวนะ” เพ็ญสิริออกตัว

“ฉันมีเวลามา นั่งฟังเรื่องพวกนี้ทั้งชีวิต” ทานตะวันบอกชัดเจนว่า
เอาจริง

เพ็ญสิริสุดลมหายใจเข้าปอดแรงๆ ก่อนจะเริ่มเล่า “คือ...”

เริ่มเรื่องคือเมื่อหลายวันก่อน ช่วงบ่ายแก่ๆ เพ็ญสิริได้รับโทรศัพท์
จากสุรียี่ให้มาช่วยอยู่เป็นเพื่อนน้องพีท บอกว่ามีธุระด่วนจะต้องไป
ต่างจังหวัด ไม่ได้บอกว่าธุระอะไร แต่เมื่อไปถึงบ้านก็ได้รู้สาเหตุ เด็กในบ้าน
เล่าว่า นพสิทธิ์แอบเปิดตู้เซฟเอาเงินสดและเครื่องเพชรออกไปหมด

สุรียี่โกรธมาก พยายามโทร. หาสามีแต่ก็ติดต่อไม่ได้ กระทั่งมี
โทรศัพท์ลึกลับเข้ามา เด็กไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สุรียี่มีสีหน้าไม่สู้ดี พอ
รับสายเสร็จก็ร้องไห้โฮต่อหน้าน้องพีท ทำเอาเด็กชายตกใจ จากนั้นก็
ขอให้พี่เลี้ยงพาน้องพีทออกไปเล่น แล้วเธอก็เก็บตัวอยู่ในห้องคนเดียว

ราวๆ สามสิบนาทีถึงได้ออกมาพร้อมกระเป๋าเอกสาร สั่งว่าจะออกไป
ข้างนอก ไม่ได้เรียกใช้คนขับรถ ซึ่งทานตะวันกับเพื่อนก็เห็นว่าจุดนี้แปลก
มาก เพราะปกติแล้วสุรียี่จะไม่ค่อยขับรถด้วยตัวเอง ยิ่งถ้าต้องไปต่างจังหวัด
เธอจะให้สามีหรือไม่ก็คนขับรถขับให้เสมอ

“ก่อนออกไปที่สุรียี่กำชับให้เด็กในบ้านดูแลน้องพีทให้ดี แล้วบอกว่า
เดี๋ยวฉันจะมาอยู่เป็นเพื่อนน้องพีทระหว่างที่พี่สุรียี่ไม่อยู่” เพ็ญสิริว่า “จากนั้น
ก็ออกไปทั้งที่น้องพีทร้องตาม ซึ่งเด็กก็พูดนะว่าปกติคุณสุรียี่จะไม่มี
อย่างนี้ แกจะไม่ออกไปโดยที่น้องพีทร้องไห้อย่างนี้”

“แสดงว่าพี่สุรียี่ต้องรีบมาก” ทานตะวันเองก็รู้ข้อนี้ พี่สะใภ้ไม่ยอม
ให้น้องพีทรู้ลึกกว่าลูกทั้ง

เพ็ญสิริพยักหน้าแล้วเล่าต่อ “ระหว่างนั้นฉันก็พยายามโทร. หาพี่สุรียี่
แต่เธอไม่รับสาย ฉันเลยพยายามโทร. หาพี่นพ แต่ก็ติดต่อไม่ได้อีก เขา
ปิดเครื่อง กระทั่งราวๆ เก้าโมงคืนมีโทรศัพท์จากตำรวจเข้ามาที่บ้าน แจ้งข่าว
อุบัติเหตุว่ามีรถในบ้านพี่สุรียี่คว่ำ

“ผู้หญิงในรถเสียชีวิต ตรวจสอบเอกสารที่ติดตัวตำรวจยืนยันว่าเป็นพี่สุรีย์ ฉันตกใจมาก ทำอะไรไม่ถูก จนตำรวจเขาบอกว่าให้ตามญาติไประบุตัว ฉันก็เลยให้เบอร์โทร. ของพี่นพแก่ตำรวจไป จากนั้นก็ภาวนาขอให้เป็นเรื่องเข้าใจผิด ขอให้ศพนั้นไม่ใช่พี่สุรีย์”

“แล้วตำรวจจะติดต่อดีเหรอ ในเมื่อแกบอกว่พี่นพปิดเครื่อง”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ดูเหมือนตำรวจจะตามตัวพี่นพได้นะ เพราะตอนเช้าเขาก็โทร. มาหาฉัน ร้องไห้ใหญ่เลย ฉันไม่เคยเห็นเขาร้องไห้ขนาดนี้เลยนะ แต่จะว่าไปเป็นใครก็ต้องซ็อก พี่นพคุยแทบไม่รู้เรื่อง ฉันก็เลยขันอาสาว่าจะช่วยโทร. บอกญาติๆ ให้ ฉันโทร. หาป้าดาให้ช่วยจัดการเรื่องจงวัดแล้วก็เตรียมงานศพ โทร. บอกแกรวมถึงญาติคนอื่นๆ ซึ่งทุกคนก็ตกใจ และคาดไม่ถึงกันทั้งนั้น เพราะไม่คิดว่าคนดีๆ อย่างพี่สุรีย์จะจากไปเร็วอย่างนี้”

ทานตะวันพยักหน้า “แล้วจากนั้นล่ะ”

“กว่าพี่นพจะเอาศพออกมาจากโรงพยาบาลได้ก็เกือบเที่ยงแล้ว พอมาถึงวัดก็บ่ายแก่ๆ ฉันพาน้องพีทตามไปราวๆ สี่โมงเย็นแต่ก็ไม่เจอพี่นพแล้ว ป้าดาบอกว่าเขาขอตัวกลับไปเปลี่ยนชุดแล้วจะมาใหม่ในช่วงเย็น แต่ก็ไม่มีอีกเลย พวกเขาโทร. ตามก็ติดต่อไม่ได้ ปิดเครื่อง กระทั่งตอนนี้ เพราะยังไม่มีเอสเอ็มเอสมาแจ้งเลยว่เบอร์พี่นพติดต่อได้แล้ว”

“กระทั่งตอนนี้?” ทานตะวันทวนคำ “แสดงว่สี่คืนแล้วที่พี่นพไม่ได้เข้าไปในงาน ไม่ได้ไปฝังศพพี่สุรีย์? ไม่ได้เจอน้องพีทเลย?”

“ใช่ ไม่ได้กลับไปที่บ้านด้วย” เต้ยลิริตอบเสียงแข็งอย่างไม่พอใจ “ฉันส่งสารน้องพีทมาก รู้หรือกว่าเด็กไม่รู้ว่ตายเป็นยังงัย แต่เด็กก็ร้องไห้หาพ่อแม่ ตอนนั้นฉันก็ได้แต่บอกว่าพ่อกับแม่ไปทำงาน แล้วก็อ้างว่แกจะกลับมาหา หลอกหลานไปวันๆ เมื่อเช้าถ้าไม่ติดว่เข้ามาฉันคงพาน้องพีทมารับแก็ด้วย”

“โอ้ หลานอา...” ทานตะวันสะท่อนใจนัก “พี่นพนะพี่นพ เจอตัวนะ

จะตบให้คว่ำเลย!”

เรื่องที่ได้ยินได้ฟังจากเพ็ญสิริต่อจากนั้นดูเลวร้ายเกินกว่าที่ทานตะวันจะทันเตรียมใจไว้มาก เพราะตอนนี้พี่ชายของเธอตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับกรรยา มีพยานเห็นชัดว่าพลิทธีมีปากเสียงกับกรรยารุนแรงก่อนเกิดเหตุ สุริย์ต้องการหายาซึ่งนั่นอาจเป็นเหตุจูงใจฆ่า เมื่อมีหลักฐานสนับสนุนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับสุริย์อาจไม่ใช่อุบัติเหตุ

“หลักฐานอะไร” ทานตะวันถามสิ่งที่สงสัย

“มีหลักฐานการชนก่อนที่รถพี่สุริย์จะคว่ำ” เพ็ญสิริตอบ

“แล้วทำไมคิดว่าเป็นฝีมือพี่นพ อาจเป็นรถคันอื่นที่ชนแล้วหนีก็ได้ แต่พี่นพทะเลาะกับพี่สุริย์ไม่ได้แปลว่าเขาจะตามไปฆ่าพี่สุริย์นั้น”

“รถที่พี่สุริย์ขับตอนเกิดอุบัติเหตุเป็นรถที่พี่นพใช้ประจำ ซึ่งตอนออกจากบ้านก่อนเกิดเหตุพี่สุริย์เอารถอีกคันไป ฉันเป็นคนบอกตำรวจเอง ฉันจำทะเบียนรถที่พี่สุริย์ขับออกไปได้ ที่บอกไปเพราะหวังว่ามันจะเป็นการเข้าใจผิด ไม่ทันคิดว่ามันจะกลายเป็นผลเสียกับพี่นพทีหลัง”

“ไม่ใช่ความผิดแหงหรือ” ทานตะวันบอก ไม่อยากให้เห็นรู้อีโหน่อีเหน่

“พอเป็นอย่างนี้ตำรวจก็เลยตามหารถที่พี่สุริย์ขับออกไป เห็นว่ามีคนแจ้งว่าเจอจอดอยู่ที่ร้านอาหารนอกเมือง ตำรวจถึงได้เมาะแฉ่ใหม่ พอเรื่องเป็นแบบนี้พี่นพก็มาหายตัวไป ตำรวจเลยสงสัยเขา คิดว่าคงสืบกันอยู่ ฉันก็แค่คนนอก ตำรวจเขาก็ไม่ได้บอกอะไรมาก นี่ก็อาศัยตื้อๆ ถามเขาก็ได้มาเท่านั้น”

“ฉันว่ามันต้องมีอะไรมากกว่านั้น” ทานตะวันยังข้องใจ “แกมีเบอร์โทร. ของตำรวจที่รับผิดชอบคดีนี้มั้ย”

“มีๆ เตี้ยกลับไปจะเอาให้ ว่าแต่แกจะไปคุยอะไรกับเขา”

“ยังไม่รู้ แต่ยังไงฉันก็ไม่เชื่อ พี่นพไม่มีทางทำร้ายพี่สุริย์ ต่อให้เขาเป็นคนติดการพนันและเจ้าชู้ แต่ก็ไม่ใช่นักจิตใจโหดร้าย แกก็รู้”

“พวกเราไม่รู้ แต่ตำรวจเขาไม่รู้แน่ ตอนนี้ต้องพยายามติดต่อกับพี่นพให้ได้

แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงแล้ว โท. ไปก็ไม่รับสาย เพื่อนที่เคยเที่ยวๆ ด้วยกัน ก็ไม่มีใครเจอ ทุกคนเป็นห่วง แต่ก็ไม่มีใครติดต่อพินพได้เลยสักคน”

“ฉันใจไม่ดีเลย กลัวจะเกิดเรื่องกับพินพ” ทานตะวันบอก

“คงไม่หรอก พินพก็คงข้ามไปกาลิโนเหมือนทุกที่แหละ เมื่อก่อนก็เคยหายไปที่เป็นอาทิตย์ อย่าเพิ่งคิดมากเกินไป ตอนนี่เพื่อนพินพก็รับปากว่าจะช่วยกันตามให้ คิดว่าไม่นานน่าจะรู้อะไรบ้าง”

“ขอบใจ ฉันรู้ว่าแกต้องการจะปลอบ แต่การมาบอกว่าพินพไปกาลิโน ทั้งที่ศพเมียยังอยู่ที่วัด มันทำให้ฉันรู้สึกดีมากๆเลย” ทานตะวันประชด

เพื่อนสาวยิ้มแห้งๆ “ว่าแต่แกได้คุยกับนายของพีสุริย์บ้างรึยัง” เพ็ญสิริเปลี่ยนเรื่อง แต่ก็ทำให้เธอนึกอะไรขึ้นได้จึงพูดกับตัวเอง “หรือจะเป็นเรื่องนี้ ไช้ ต้องใช่แน่ๆ พินพอาจจะโกรธพีสุริย์ ที่ทำพินัยกรรมอย่างนั้น ต้องใช่แน่ๆ”

“แกจะคุย จะพูด จะรู้อยู่คนเดียว ไช้มัย ไม่คิดจะเล่าให้ฉันฟังไช้มัย” ทานตะวันเริ่มหัวเสีย

“คืออย่างนี้” เพ็ญสิริยิ้มซื่อ ก่อนจะเล่าความ “คุณลุงนายสมชาย เล่าให้ฉันฟังหลังจากพินพหายไป แกบอกว่าพินพมาหาแก บอกว่าอยากเบิกเงินสดสิบล้าน ลุงนายบอกว่าให้ไม่ได้เลยมีปากเสียงกัน ดูพินพร้อรนั่น ยังไงไม่รู้ แต่ลุงนายเขาก็ยังยื่นกรานเหตุผล เพราะพีสุริย์เขียนพินัยกรรมใหม่แล้ว มีการเปลี่ยนผู้จัดการมรดกใหม่ที่ไม่ใช่พินพกับแก”

“เปลี่ยนเป็นใคร” ทานตะวันนึกไม่ออกว่าจะมีใครอีกที่พีสะใ้จะไว้ใจ ได้ถึงกับยกทุกอย่างให้ดูแล

“เห็นว่าเป็นน้องชายของพีสุริย์เอง ชื่อสุริเยนทร์” เพ็ญสิริบอก “สุริเยนทร์ รุจิกาญจน์กุล”

“เป็นน้องชาย?” ทานตะวันขมวดคิ้ว “จะเป็นไปได้ยังไง แกก็รู้ว่าพีสุริย์เป็นลูกคนเดียว”

หญิงสาวไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลย อายว่าแต่พี่น้อง แคญาติ

สักคนที่สะใภ้ก็ไม่เคยพูดถึง ในบ้านก็ไม่เคยมีรูปญาติคนอื่นให้เห็นนอกจาก บิดากับมารดาซึ่งทั้งสองก็เสียชีวิตไปก่อนที่พี่สะใภ้จะมาแต่งงานกับพี่ชาย เธอด้วยซ้ำ ญาติคนอื่นก็ห่างๆ กันไป ไม่ได้ติดต่อกันสนิทชิดเชื้อมากมาย

“พี่สุรีย์บอกลุงหนายเองด้วยว่าเป็นน้องชายแฝด ไม่ใช่เรื่องอุปลักษณ์แน่ๆ” เพ็ญสิริยืนยื่นข้อมูล “แต่ฉันไม่เข้าใจ แล้วทำไมเพิ่งมาเปลี่ยนเอาตอนนี้ เปลี่ยนแล้วดันเกิดเรื่อง ซวยแท้ๆ”

ทานตะวันครุ่นคิด มองหน้าเพ็ญสิรินิ่งๆ เพื่อจับพิรุฑ แล้วดูเหมือนอีกฝ่ายก็ร้อนตัว

“อะไร มองหน้าฉันทำไม”

“มาเคลียร์กันก่อน ที่แกบอกฉันก่อนหน้านี้ว่าพี่นพทำตัวดี ไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับพี่สุรีย์ แกหลอกฉันใช่ไหม”

“ม่าย...” เพ็ญสิริส่ายหน้าพริต แต่สุดท้ายเมื่อถูกจ้องมากๆ ก็จำต้องพยักหน้า

“นั่นไง ฉันบอกแล้วว่าให้พูดความจริง ถ้าพี่นพก่อเรื่องให้รายงานฉัน”

“ที่พี่สุรีย์ขอร้อง ไม่อยากให้เกิดไม่สบายใจ ฉันก็เลยต้องโกหกแกอย่างนั้น” เพ็ญสิริบอกเสียงอ่อย

ทานตะวันคาดการณไว้ไม่มีผิด “ถ้าพี่นพทำตัวแย่นั้นก็คงไม่แปลกที่พี่สุรีย์จะไม่ไว้ใจเขาอีก”

“จริงอยู่พี่นพทำตัวแย่ลงกว่าเดิม แต่พี่สุรีย์ก็ไม่เห็นต้องตัดแกออกจากการเป็นผู้จัดการมรดกด้วยนี่นา เธอเคยไว้ใจแกมากไม่ใช่เหรอ”

“ต่อให้พี่สุรีย์ไว้ใจฉัน แต่ยังไงฉันก็เป็นน้องพี่นพ แล้วฉันก็ยังมีอยู่ใกล้ฉันเข้าใจนะ ถ้าพี่สุรีย์จะเปลี่ยนพินัยกรรมให้น้องชายดูแลทรัพย์สินที่อนาคตควรตกเป็นของน้องพิท แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกแย่มากเลย ฉันเหมือนหนีไปมีความสุข ทั้งให้พี่สุรีย์ต้องต่อสู้กับนิสัยแย่ๆ ของพี่นพคนเดียว”

“อย่าโทษตัวเองเลยแก” เพ็ญสิริปลอบขณะจ้องมองไปที่ถนนรถค่อนข้างติด สมองก็คิดไปเรื่อย แล้วก็อดคิดถึงเรื่องของผู้ชายที่ชื่อ

สุริเยนทร์ไม่ได้ “ไม่รู้ว่าน้องชายพีสุริย์จะเป็นคนยังไงนะ จะใจดีเหมือนพีสุริย์ ริเปล่า นี่ก็ผ่านมาสองสามวันแล้ว ทำไมเขายังไม่มาทำงานนะ ลุงหนายก็บอกติดต่อดีแล้วนี่ แกอยู่ไกลกว่ายังมาถึงเลย แปลกจริง”

“เรื่องนั้นไว้ก่อนเถอะ” ทานตะวันดูจะกังวลคนละเรื่องกับเพื่อน “สิ่งที่ฉันสงสัยคือความสัมพันธ์ของพีสุริย์กับน้องชาย เกิดอะไรขึ้นระหว่างพวกเขา ทำไมเธอไม่พูดถึงเลยสักครั้ง ไม่เคยพาน้องพีทไปหา ไม่เคยมีรูป ไม่ได้ติดต่อกันเลย อย่างน้อยก็ตั้งแต่ฉันรู้จักกับพีสุริย์”

“เมื่อก่อนเขาอาจจะผิดใจกัน แล้วเพิ่งดีกันตอนแก่ไปเรียนเมืองนอกมั้ง” เพ็ญสิริออกความเห็น

“ก็เป็นไปได้” ทานตะวันว่า “ตอนนี้เขาอาจจะดีกันแล้ว”

“อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนั้นนะ” เพ็ญสิริออกตัว “สถานการณ์แบบนี้มันไม่เป็นผลดีกับพื้นพเลยนะ ภรรยาเปลี่ยนพินัยกรรมโดยไม่ให้สามีรู้มาก่อน แล้วก็มาตาย พอตำรวจเริ่มตามพินพิทหายตัวไป เหมือนกินปูนร้อนท้องเหมือนคนกลัวความผิด”

ทานตะวันมีสีหน้าหนักใจอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะพาดพิงเข้าที่แขนคนพูด

“โอ๊ย แกตืฉันทำไมเนี่ย”

“แกจะพูดให้ฉันไม่สบายใจทำไม”

“แต่มันก็จริงไม่ใช่หรือ หรือแกไม่คิดอย่างฉัน”

“คิด แต่ไม่จำเป็นต้องพูดทุกอย่างที่คิดก็ได้นี่!”

“เฮ้อ! พูดก็ผิด ไม่พูดก็ผิด แกบ้าเปล่าเนี่ย!”

ทานตะวันทำหน้าตึงใส่ เพ็ญสิริมองเพื่อนพลงสายหน้าเนือยๆ ไม่ได้ถือสาจริงจึงเพราะรู้ว่าเพื่อนสาวกำลังเครียด ประจวบกับเสียงโทรศัพท์มือถือของเธอดังขึ้นจึงรีบกดรับ

“ว่าไงล่อ” ล่อคือพีเลี้ยงของน้องพีทซึ่งตามบ้ายุดาไปช่วยดูแลก่อนแล้วที่วัด “ว่าไงนะ!”

ทานตะวันรอฟัง ได้ยินเสียงลอดดั่งอู้อี้แว่วออกมาแต่ก็ไม่ดังพอจะจับความได้ชัด

“เออๆ ใจเย็นๆ ฝากดูแลป่าดากับน้องพีทด้วย พวกฉันจะรีบไปเดี๋ยวนี้แหละ”

“เกิดอะไรขึ้น” ทานตะวันถามขึ้นทันทีเมื่ออีกฝ่ายวางสาย

“เกิดเรื่องขึ้นที่วัด นำของน้องพีทไปถึงที่งานแล้ว”

“ก็แค่นำของน้องพีทมา ทำไมต้องทำเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต”

“ลอบบอกว่าคุณสุริเยนทร์อะไรรึนั่น จริงๆ แล้วเขาเป็นเจ้าพ่อ เป็นยากูซ่า หรือจะเรียกมาเฟียอะไรไม่รู้ แต่มีลูกน้องตัวใหญ่ๆ หน้าตาเหยี้ยมๆ ตามมาเป็นสิบ เขาไม่ได้เข้ามาแค่ไหว้ศัพพีสาว แต่มาแล้วประกาศว่าพี่นพคือฆาตกร ฆ่าที่สุริย์แล้วทำให้เป็นอุบัติเหตุ เขาบอกว่าจะเอาเรื่องไปถึงที่สุดตอนนี้ป่าดากใจจนจะเป็นลมไปแล้ว”

“โทรศัพท์กลับไปหาล่อใหม่” ทานตะวันบอกเพ็ญสิริ ซึ่งก็ทำตามอย่างงๆ ก่อนจะส่งโทรศัพท์ให้เพื่อน แต่ก็ไม่ลืมที่จะเปิดสปีกเกอร์โฟนเพื่อจะได้ยินบทสนทนาไปด้วย

“ฮัลโหลคะ” เสียงเด็กสาวคู่สายสั้นเครือ มีเสียงน้องพีทร้องไห้แทรกเข้ามา “คุณเพ็ญใกล้จะมาถึงรึยังคะ รีบมานะคะ มาช่วยคุณนายด้วย”

“ล่ออี่มัย นี่ฉันเคทน่ะ น้องพีทร้องไห้ทำไม”

“น้องพีทกลัวนายภูกับคนของเขา”

“นายภูไหน”

“ก็คุณนำของน้องพีทไงคะ ลอเห็นพวกลูกน้องเรียกเขานายภู”

“ขอฉันคุยกับนายภูอะไรนี่หน่อย”

“ล่อไม่กล้าหอรอกคะคุณเคท คนของเขาน่ากลัวทั้งนั้น แล้วน้องพีทก็กลัวจนลอดต้องพาออกมาห่างๆ ตอนนี่ร้องไห้ไม่ยอมหยุดเลย โอ้อๆ คนดีอย่าร้องนะครับ ไม่มีอะไรแล้ว”

“งั้นเอาโทรศัพท์ให้ป่าดา แล้วล่อก็พาน้องพีทไปอยู่อีกที่หนึ่งเลย

“ไม่ต้องให้ยู่ใกล้คนพวกนั้น”

ลอบทำตาม เมื่อป้ายูดาได้รับทานตะวันก็บอกทันทีว่าจะคุยกับสุริเยนทร์

“จะดีหรือยายเคท เขาเป็นคนแรงนะ ขนาดป่าขอร้องแต่เขาก็ยังยืนกรานว่าจะเอาตัวน้องพีทไป นี่ป่าก็ได้แต่หลอกว่ารอให้ทานพกลับมาก่อน ป่าไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจ ตอนนีเขารู้นไปให้วศพอยู่ นั่นเงเดินออกมาละ ป่าใจไม่ดีเลยลูก”

“ให้เคทคุยกับเขา ไม่มีอะไรหรอกค่ะป่า เคทสัญญาว่าจะคุยกับเขาดีๆ”

“งั้นป่าจะลองถามเขาดู”

ทั้งสองสาวเฝ้ารอฟังด้วยใจจดใจจ่อ โดยเฉพาะทานตะวัน

“พ่อ...พ่อหนุ่ม” เสียงป้ายูดาพูดกับใครสักคน “ยายเคทขอคุยกับคุณสุริเยนทร์จะได้มั๊ยจ๊ะ ยายเคทเป็นน้องสาวของทานพ เป็นอาของน้องพีท แกเพิ่งกลับมาจากฝรั่งเศส ตอนนี้อยู่บนรถ กำลังเดินทางมาที่นี่ ใกล้จะถึงแล้วละ”

มีเสียงผู้ชายสองสามคนพูดอยู่ใกล้ๆ ก่อนป้ายูดาจะบอกว่าเขาจะคุยด้วย

“ฮัลโหลครับ” เสียงที่ตอบมาฟังดูเป็นผู้ชายใจดี อย่างน้อยก็ดูใจดีกว่าที่เพ็ญสิริคิด แต่ดูจะไม่ใช้กับทานตะวัน เพราะเธอรีบพูดสวนออกไป

“คุณต้องการอะไรจากพวกเรา รู้มั๊ยว่าสิ่งที่คุณทำทำให้ญาติๆ ฉันกลัวทำให้น้องพีทกลัว”

“ผมรู้ครับ”

“รู้แล้วทำไมคุณยังทำ! แล้วการประกาศปาวๆ ว่าพีฉันเป็นฆาตกรต่อหน้าศพพีสุริย์ ต่อหน้าหลานชายฉัน มันสมควรแล้วหรือ คุณมีหลักฐานอะไรมากกว่าอย่างนั้น ระวังจะโดนฟ้องกลับ”

“เตี้ยวก่อนนะครับ คุณเคทใช้มั๊ยครับ ผมว่าทางที่ดีคุณใจเย็นก่อนแล้วฟังผม ผมชื่อวิสุทธ์ เป็นเพื่อนสุริเยนทร์”

“งั้นฉันขอคุยกับคุณสุริเยนทร์หน่อยค่ะ”

“คุยได้ครับ แต่ผมเตือนคุณไว้อย่าง อย่านไปตะคอก แสดงการคุกคาม
อย่างที่คุณทำกับผม ถ้าคุณยังอยากเจรจาก็ต้องใจเย็นกว่านี้”

“ฉันก็พยายามจะใจเย็น แต่ที่พวกคุณทำละ มันสมควรให้ฉันเดือดร้อน
คุณทำให้ป่าดากลับ ทำให้ตาพี่ทกลัว กล่าวนหาพี่ฉัน”

“ครับ ผมรู้ แต่คุณก็ต้องรู้ด้วยว่าที่สุริเยนทร์รู้มาคือ พี่ชายคุณ
มีส่วนกับการตายของพี่สาวเขา มันก็ต้องทำให้เขาเดือดร้อนด้วย”

คำพูดของกลุ่มสนทนาทำให้ทั้งสองสาวเห็นพ้อง ทานตะวันเองก็รู้สึกผิด
จึงเสียบฟังเป็นการยอมรับกลายๆ “คุยทางโทรศัพท์คงไม่สะดวก อาจจะ
เข้าใจผิดกันได้ คุณต้องใช้เวลามากกว่าโทรกว่าจะมาถึงที่นี่”

“ไม่เกินชั่วโมง” เพ็ญสิริบอกเพราะชินทางกว่า

ทานตะวันบอกซ้ำว่า “ราวๆ ชั่วโมงค่ะ”

“งั้นผมจะบอกนายภูให้...ไว้เจอกันครับ”

“ค่ะ ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยเหลืออนสติ” ทานตะวันพูดจากใจจริง

แต่ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะตอบกลับมาก็มึ่เสียงใครคนหนึ่งแทรกขึ้น

“นายจะบอกอะไรฉันวิสุทธิ์” เสียงนั้นสั้น ห้วน แต่ก็ชัดเจนชัดคำ

“แล้วนั่นนายคุยกับใคร ใ้ผู้ชายหน้าตัวเมีย เกาะชายกระโปรงผู้หญิงกิน
นั่นรีเปลา”

“เปลา นี่คือคุณเคท น้องสาวของคุณนพ นายจะคุยก็ได้ แต่ก็ใจเย็นๆ
เกรงใจเธอด้วย”

“น้องไอ้ฆาตรกร ทำไมฉันต้องเกรงใจ ส่งโทรศัพท์มาให้ฉัน...”

วิสุทธิ์ดูจะไม่ได้ส่งโทรศัพท์ไปทันที เขากลับมาพูดสายต่อ “คุณยัง
อยากคุยกับสุริเยนทร์มั๊ยครับ”

“ค่ะ ฉันจะคุยกับเขา” ทานตะวันรอนจนแน่ใจว่าโทรศัพท์ถูกส่งให้คนที่
เธอต้องการจะตวาดใส่หน้า ลืมสิ่งที่วิสุทธิ์เตือนไปหมดสิ้น “ถอนคำพูด
เดี๋ยวนี้ คุณมีหลักฐานอะไรมากล่าวหาพี่ชายฉันว่าเป็นฆาตรกร!”

“หึ คุณเป็นใคร ทำไมผมต้องบอก” เห็นชัดว่าอีกฝ่ายต้องการจะยียวน

กวนประสาธ “ลื้มเอาไปบอกตำรวจไม่ดีกว่าหรือ คุณก็เป็นแค่น้องสาว
ไอ้ฆาตรกร อย่ามาคิดขึ้นเสียดกับผม หรือที่ท่าอยู่เป็นการกลบเกลื่อน ที่แท้
คุณก็สมรู้ร่วมคิดกับพี่ชายวางแผนยุบสมบัติที่สาวผม แต่ดูจะไม่ได้ผล
เพราะพี่สาวผมรู้ทันเลยเปลี่ยนพินัยกรรมซะก่อน เสียใจด้วยที่ทำให้
ผิดหวัง”

“กล่าวหาคนอื่นได้อย่างไรสำนึก ถ้าคุณยังกล่าวหาพี่ชายฉันและ
ลามปามถึงฉัน ฉันจะฟ้องฐานหมิ่นประมาท เอาให้ล่มจมไปเลย”

ทานตะวันโมโหจนตัวสั่น ในขณะที่เพ็ญสิริได้แต่นิ่งฟังอย่างอกสั่น
ขวัญแขวน ยังไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมา รวากับอีกฝ่ายจะเล่นสงคราม
เงียบ

“เงียบทำไม” ทานตะวันขึ้นเสียง “หรือเพิ่งรู้ว่าพูดผิด จะขอโทษ
ก็ได้เนะ ฉันใจกว้างพอ”

“หึ เปล่า ผมแค่จะถามว่าคุณรู้ชื่อที่อยู่ผมรึยังละ ถ้ายังไม่รู้จะได้
บอกให้ คุณจะไต่ยื่นฟ้องถูกคน”

ทานตะวันกัดฟันกรอดเมื่อได้ยินคำทำทนายของผู้ชายที่เธอรู้จัก
แคชื่อ ไม่เคยเห็นหน้า แต่รู้สึกได้ว่าเกลียดชังหน้าเขานัก

“ว่าแต่คุณชื่ออะไรนะ คุณเคทใช้มั้ย”

“ฉันชื่อทานตะวัน! จำชื่อฉันไว้ให้ดีล่ะ ฉันไม่กลัวคนอย่างคุณ
หรอก”

“หึ จำคำพูดของคุณให้ดีล่ะ ผมก็อยากรู้เหมือนกัน คนที่เสีย
แง่ๆ น่ารำคาญอย่างคุณจะแค้นแค้นแค่ไหน หวังว่าคงทำได้มากกว่าข่มขู่
ไม่อย่างนั้นผมคงผิดหวังแย่ แม่แมวย้อมสี...”

เขาว่าเสร็จก็วางสายไปเสียอย่างนั้น ทำเหมือนจบสิ่งที่จะคุย แต่
เพ็ญสิริรู้ว่าสำหรับทานตะวันมันยังไม่จบ

“บ้าที่สุด ฉันชื่อเคท ไม่ใช่แคท! นิสัยแย่แล้วยังหูไม่ตึงอีก นายภู!
นายหมีพูห์ หูไม่ดี!”

ทานตะวันโมโหจนเก็บอารมณ์ไม่อยู่ ก็รีดล้นรถจนเพื่อนต้องเอามืออุดหู

“ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนกล้าวางสายใส่ฉัน! จำไว้เลยนะ ฉันจะต้องให้นายมาขอโทษฉันให้ได้!”

๒

‘ทานตะวัน’ ชื่อนี้ไม่ได้อยู่ในความสนใจของสุริเยนทร์ กระจ่างเมื่อครู หลังวางสายชายหนุ่มก็โทรศัพท์หาผู้จัดการไร่ภูทับดาวที่ตามเรื่องของนพลีที่อยู่อีกก่อนแล้ว เพื่อให้ส่งข้อมูลส่วนตัวอย่างละเอียดของหญิงสาวปากกล้าคนนั้นมาให้ และแน่นอนว่าหลังสั่งการต้องมีคำว่า ‘เดี๋ยวนี้’ กำกับไปด้วย แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา สุปลรอบคอบและเตรียมไว้เสมอ ทันทีที่วางสายจากเจ้านาย ข้อมูลของทานตะวันก็ถูกส่งมาให้สุริเยนทร์ และมันกำลังปรากฏอยู่บนแท็บเล็ตในมือของชายหนุ่ม

“ทานตะวัน อัครภานุวัตร หรือเคท อายุยี่สิบสาม คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ” เขาอ่านข้อความตรงหน้าก่อนจะวิเคราะห์ด้วยน้ำเสียงดูแคลนกลายเป็น “ไม่ใช่แค่ชอบแต่งตัว ยังศึกษาเป็นอาชีพซะด้วย”

วิสุทธิ์ที่นั่งอยู่บนโซฟาตรงข้ามไม่แปลกใจสักนิดในสิ่งที่สุริเยนทร์ทำ เพราะนี่คือตัวตนของผู้ชายคนนี้ คนที่ถ้าคิดว่าใครตั้งตัวเป็นนักปฏิบัติหรือแค่ทำในสิ่งที่ทานตะวันทำ เขาก็จะจับจ้องตาไม่กะพริบ ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับ

ตัวคนคนนั้น เพราะมันจะเป็นอาวุธที่เขาจะใช้กดดันให้คนคนนั้นใช้ชีวิตตามปกติไม่ได้

“จะรับสมัครเลขานุการใหม่หรือไง” ชายหนุ่มประศอดอย่างอดไม่ได้ที่เห็นเพื่อนให้ความสนใจอ่านรายละเอียดเกี่ยวกับตัวทานตะวันตั้งแต่เมื่อครู่ ในนั้นมีครบทั้งชื่อ ที่อยู่ การศึกษา น้ำหนัก ส่วนสูง หรือแม้กระทั่งสัดส่วนก็ยังมี นั่นคงเป็นรายละเอียดที่สุพลหาได้จากโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งถูกคัดกรองแล้วก่อนส่งมาให้ผู้เป็นนาย

“นั่นรูปคุณเคทเธอรอ” เขาถามซ้ำหวังเปิดบทสนทนา แต่อีกฝ่ายยังเฉย

รูปใหม่ถูกเปิดขึ้น เป็นภาพของหญิงสาวใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ รูปนี้แต่งหน้าอ่อนกว่ารูปแรกจึงเผยให้เห็นผิวขาวหมดจด จมูกโด่งเป็นสันนั้นดูรื่นเริงๆ เช่นเดียวกับคิ้วเข้มเป็นรูปซัด รับกับดวงตากกลมโต ซึ่งกำลังจ้องมองกล้องด้วยแวตาท่าทายดูน่าค้นหา ริมฝีปากบางรูปกระจับแต่มีลิปสติกสีส้มอ่อนดูเซ็กซี่ชวนหลงใหล

“มองที่แรกนี่ว่านางแบบบนหน้าปกแมกซีนี่ซะอีก” วิสุทธิ์ว่า แต่ยังไม่ม่ปฏิบัติยาตอบสนองใดๆ กลับมาจากคู่สนทนา “เป็นคนที่ดีช่วยมาก นายว่ามั้ย”

สุริเยนทร์ตัวต้วตามองอย่างไม่ชอบใจคำเยินยอของวิสุทธิ์

“ก็แค่ผู้หญิงที่น่าจะมีดีแค่รู้จักแต่งตัว ประโยคเสื้อผ้าหรรหรราคาแพงๆ เพื่อให้ตัวเองดูดีมีระดับ” นั่นอาจเป็นคำตำหนิในสายตาคนอื่น แต่วิสุทธิ์เท่านั้นที่รู้ว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นการตอบกลับกลายๆ ว่า สุริเยนทร์ก็เห็นว่าหญิงสาวในรูปที่เปิดดูนั้น ‘สวย ดูดี’ แต่สุริเยนทร์ตัวจริงยอมไม่จบแค่นั้น “แต่ทั้งหมดก็แค่นั้น ในเมื่อผู้หญิงคนนี้รู้จักแค้ใช้เงินแลกความสุข แต่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความสุขจริงๆ ควรได้มาแบบไหน”

“นายก็ว่าเกินไป เขาอาจจะซื้อหาด้วยตัวเองก็ได้ หรือไม่ก็คงตัดใส่เอง เห็นว่าเรียนด้านนี้ด้วยไม่ใช่เธอ” วิสุทธิ์เห็นข้อมูลเกี่ยวกับทานตะวัน

มาบ้าง “นายก็อย่าตั้งป้อมใส่เธอนักเลย ดูๆ กันไปก่อน”

เป็นอีกครั้งที่วิสุทธ์ถูกมองตาขวางเพราะคำพูดที่ไม่เข้าหูอีกฝ่าย

“เออ ฉันใช้คำพูดผิด ดูๆ กันไป มันเหมือนกับบอกให้คู่ผู้เมียศึกษา
กันไป ฉันจะบอกนายว่าให้ดูเธอไปก่อนแล้วค่อยตัดสิน”

สุริเยนทร์เห็นว่าเมื่อวิสุทธ์คอยขัด คอยชะงักหน้าดูแทบเล็ดในมือ
เขาเป็นระยะ ทำให้เขาอารมณ์เสียและรำคาญ “นายว่างนักใช้มั๊ย”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่ได้ว่าง มีงานที่เรื่อรออยู่เพียบ แต่นายก็ลากฉันมา
ด้วย”

“อันตอนนั้นก็แสดงว่านายว่าง...ถ้าว่างก็หาทางให้ตาพิทญาติติดกับนาย
ไว้ๆ ฉันจะได้เอาตัวกลับไปภูทับดาวด้วยเลย หลังเสร็จงานศพสุรีย์”

“นายเอาจริงใช้มั๊ย เรื่องที่จะพาน้องพิทไปอยู่ด้วย”

“มีเรื่องที่ผมบอกแล้วไม่เอาจริงด้วยหรือ”

วิสุทธ์เคยชินกับคำตอบแบบนี้มากจึงไม่ได้ใส่ใจ “นายรู้แล้วใช้มั๊ย
ว่าเราไม่มีสิทธิ์ทำอย่างนั้น”

“สุรีย์ให้สิทธิ์นั้นแก่ฉัน ตั้งแต่ตอนที่เธอโทร. หาฉันแล้ว ถ้าไม่อยาก
ให้ฉันตะเพิดนายก็อย่ามาพูดเรื่องสิทธิ์กับฉันอีก”

วิสุทธ์รู้ว่าจะจัดการกับสุริเยนทร์อย่างไร ต่อให้เพื่อนเป็นคนแรง
แต่ถ้าใช้เหตุผลพูดให้เข้าใจก็จะรับฟัง ถึงแม้มันจะยาก แต่เขาก็รู้ว่าจะ
ปล่อยไปไม่ได้ จึงยอมเสี่ยงที่จะถูกตะเพิด

“ฉันเข้าใจ เจตนาที่สุรีย์อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่เด็กไม่ใช่ทรัพย์สิน
ต่อให้พิสุรีย์ให้นายมีสิทธิ์ทุกอย่างเกี่ยวกับทรัพย์สิน แต่มันใช้ไม่ได้กับ
น้องพิท เด็กเป็นสิทธิ์โดยชอบของพ่อ ทางเดียวที่นายจะได้หลานไปอยู่ด้วย
คือเจรจาให้คุณนพยินยอม พิศุรีย์ทำพันธกรรมมอบทุกอย่างให้นาย พี่เขา
อาจจะคิดไว้แล้วว่ามันจะมีประโยชน์สำหรับนายในการต่อเรื่องน้องพิท
นายลองเจรจาโดยจะแบ่งสมบัติให้ดูสิ ฉันว่ามันเป็นทางออกที่ดี”

“ไม่มีทาง!” คำปฏิเสธนั้นแข็งกร้าว

วิสุทธิรู้ว่าไม่ใช่เพราะสุริเยนทร์เสียดายสมบัติพวกนั้น เท่าที่เขามีนั่น
กินไปอีกสิบชาติก็ไม่หมด

“เมื่อฉันเข้ามาก็อย่าหวังเลยว่าไอ้ผู้ชายคนที่ทำร้ายสุริย์จะได้ใช้เงิน
ของเธออีก ฉันจะไม่ให้มันได้แต่แม่แต่บาทเดียว”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงยากที่นายจะเอาตัวน้องพีทไปได้”

“ไม่ยากหรอก คนหนึ่งก็คือไอ้ฆาตรกร อนาคตของมันมีแค่ติดคุก
กับตาย”

“แต่ก็ยังมีคุณทานตะวัน ถ้าพูดกันจริงๆ เธอก็เป็นอีกคนที่มีสิทธิ์ดูแล
น้องพีท”

“หึ ฉันพนันได้เลยว่าเจ้าหล่อนต้องรีบปฏิบัติ เมื่อรู้ว่าจะไม่มีสิทธิ์
ในทรัพย์สินใดๆ ของพีท ผู้หญิงที่มีดีแค่แต่งเนื้อแต่งตัวอย่างทานตะวัน
ไม่มีทางเอาเวลาอันมีค่าในการแต่งหน้าแต่งตัวมายุ่งกับเด็กอย่างพีทหรอก”

“เจ้าพ่อมองผู้หญิงที่แค่เห็นภาพออกขนาดนั้นเชียว” วิสุทธิประชด
อย่างหมั่นไส้

“อย่างน้อยก็รู้มากกว่าคนแถวนี้ที่เอาแต่อยู่กับสัตว์ในฟาร์ม พีช
ในไร่ พอเจอผู้หญิงที่ดูดีหน่อยก็ออกมาปกป้อง แต่บอกไว้ก่อนนะว่าผู้หญิง
อย่างเจ้าหล่อนคงไม่สนผู้ชายอย่างนายหรอก”

“นั่นเธอจะสนใจผู้ชายแบบไหน แบบนายมัย หรือฉันต้องถามใหม่ว่า...
นายละ สนใจผู้หญิงอย่างคุณทานตะวันบ้างมั๊ย” วิสุทธิทำสีหน้าจริงจัง

สุริเยนทร์สบตาอีกฝ่ายหนึ่งๆ “ฉันสนใจเธอแน่ และจะกัดไม่ปล่อย
ด้วย”

“ไม่มีทางที่วิสุทธิจะไล่ต้อนสุริเยนทร์ได้ ชื่อนี้ชายหนุ่มตระหนกได้ดี
จึงได้แต่อ่อนใจ เลิกต่อล้อต่อเถียงด้วย

“เพลาๆ มีบ้างเถอะ” น้ำเสียงแสดงว่ายอมลงให้ “เรื่องของคุณนพ
ก็เหมือนกัน ฉันว่านายปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของตำรวจดีกว่า แค่ข้อมูลที่เรา
ให้ไปเชื่อว่าไม่นานความจริงก็จะปรากฏขึ้นเอง”

สิ่งที่พูดดูเหมือนจะไม่ผ่านเข้าไปในหัวสุริเยนทร์สักนิด การนั่งเฉยเป็นการตอบปฏิเสธที่ละมุนละม่อมที่สุดแล้วสำหรับผู้ชายคนนี้

“อย่างน้อยนั่นก็คือพ่อและอาของน้องพีท”

คำพูดนั้นของวิสุทธิ์ทำให้สุริเยนทร์นั่งแล้วมองไปที่ศาลาริมน้ำ พี่เลี้ยงของน้องพีทเดินไปทางนั้น เมื่อคิดถึงเด็กชายเจ้าพ่อหนุ่มก็อ่อนใจ เรื่องเกี่ยวกับน้องพีทที่เขาได้จากสุพลเต็มไปด้วยปัญหา ด้วยน้องพีทเป็นเด็กที่คลอดก่อนกำหนด หลังคลอดตรวจพบซีสตีโนปอด ต้องผ่าตัดตั้งแต่เล็ก ผ่านความเจ็บปวดและถูกกระทำมามาก ส่งผลให้เด็กชายกลายเป็นเด็กเลี้ยงยาก หวาดกลัวคนแปลกหน้า ไม่เปิดรับใครนอกจากคนที่คุ้นเคย การจะพาน้องพีทไปจากครอบครัวนี้ไม่ใช่เรื่องยาก แต่จะอย่างไรให้เด็กชายเปิดรับครอบครัวใหม่คือสิ่งที่ยากและเป็นปัญหาหนักสำหรับสุริเยนทร์

‘เวลาที่น้องพีทงอแงจะไม่เอาใครเลยนอกจากคุณนพ คุณสุรีย์ แล้วก็คุณเคทค่ะ บางทีร้องไห้จนหลับไปเลย นี่ก็ร้องหาแม่หาพ่อตลอด ลอได้แต่หลอกว่าเดี๋ยวคุณพ่อคุณแม่ก็มาหาถึงได้หยุดร้องบ้างค่ะ แต่ก็ยังนำส่งสารเพราะน้องพีทจะชะงัดคอรอแล้วคอยถามว่าพ่อกับแม่จะมารี้อย่างไร’

ถ้าเด็กลอรับมือน้องพีทได้ดีกว่านี้สุริเยนทร์ก็คงพร้อมจะซื้อตัวพี่เลี้ยงคนนี้ไปอยู่ที่ภูทับดาวด้วย แต่ดูท่าแล้วคงไม่รอด เห็นที่ต้องปรึกษาจิตแพทย์เด็ก หวังว่าคงจะมีทางออกดีๆ ให้เขา

“คิดอะไรอยู่” วิสุทธิ์ถามเมื่อเห็นสุริเยนทร์นั่งไป แล้วไม่ใช่เฉยๆ แต่เป็นการขบคิดและกำลังจะทำอะไรบางอย่าง เขามั่นใจว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับเด็กชายภาสกรและทานตะวัน เพราะเวลานี้ ‘นายภู’ กำลังมองภาพหญิงสาวกำลังอุ้มน้องพีทอยู่ รอยยิ้มของเด็กชายช่างกระจ่างใส่นัก ไม่น่าเชื่อว่าเด็กที่ร้องไห้แงอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่พวกเขามาถึงจะเป็นคนเดียวกับน้องพีทในรูป

“นายครับ” บอดีการ์ดร่างบึกเข้มาก่อนที่สุริเยนทร์จะทันได้ตอบ “คนของร้านดอกไม้มาถึงแล้ว จะให้พวกเขาเข้ามาจัดการเลยรีเปลาครับ”

“ให้จัดการเลย อำนาจความสะดวกให้เขาด้วย”

“ครับนาย” เมื่อได้คำสั่งบอดีการ์ดก็ถอยออกไป ในขณะที่วิสุทธิ มองตาม เห็นลูกน้องของสุริเยนทร์พาคนกลุ่มหนึ่งขึ้นมาบนศาลา พร้อมกับ เครื่องไม้เครื่องมือมากมายที่กำลังทยอยขนเข้ามา

“เดี๋ยวก่อน ที่ทำอยู่นายบอกบ้ายุดารียัง อยู่ๆ นายจะไปยกดอกไม้ ที่ป่าเขาทำไว้ไม่ได้นะ ทำอย่างนี้ไม่ให้เกียรติผู้ใหญ่เลย” ดูจากสีหน้าของ สุริเยนทร์แล้ววิสุทธิก็ได้คำตอบ “เดี๋ยว อย่าเพิ่งลงมือนะ ฉันจะไปบอกบ้ายุดาก่อน”

“ฉันบอกไปแล้วว่าจะเข้ามาเป็นเจ้าภาพ ถ้านายมีเวลาขนาดนั้นก็ไป จัดการทำตัวสนิทสนมกับหลานฉันให้ได้จะดีกว่า เพราะฉันหิวนายมาด้วย ก็เพราะนายตีสนิทกับเด็กได้ง่าย อย่างน้อยก็ง่ายกว่าฉัน”

“คนทั้งโลกเนี่ยเข้ากับเด็กได้ง่ายกว่านายทุกคนแหละ” วิสุทธิซ้ำเติม อย่างไม่ไว้หน้า

สุริเยนทร์ยกไหล่ไม่ใส่ใจ “รู้ก็ดีแล้ว ในเมื่อฉันเป็นของฉันแบบนี้ จะทำอะไรได้อีก”

“ทำได้ ก่อนอื่นนายเลิกปั้นหน้ายักษ์เหมือนคนอมทุกข์อย่างที่ทำตอนนี้ หัดยิ้มซะบ้าง แล้วไอ้พวกลูกน้องเป็นลิบๆ คนนั้นก็ด้วย เวลานั้นนายจะเข้าหา หลานก็รู้จักสั่งให้พวกนั้นขยับออกไปไกลๆ ฉันรู้ว่าพวกนั้นมีหน้าที่ล้อมหน้า ล้อมหลังลูกพี่ที่มีศัตรูไปทั่วบ้านทั่วเมือง แต่อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะ เวลาที่ลูกพี่อยู่กับหลาน บอกให้พวกนั้นถอยๆ ออกไปบ้างก็ได้ อย่าว่าแต่ เด็กสามขวบอย่างน้องพีทจะกลัวเลย คนแถวนี้เขาก็กลัวกันหมดแล้ว กลัว จะโดนลูกหลง ดูคุณบ้ายุดา ดูหน้าลอลอสิว่ากลัวกันขนาดนั้น”

“ก็ดีแล้วนี่ที่กลัว ถ้าไม่กลัวสิแปลก ไม่งั้นฉันคงต้องเปลี่ยนคนคุ้มกัน ยกแผง”

คำตอบกลับโดยไม่มองหน้าของสุริเยนทร์ทำให้วิสุทธิอ่อนใจ ได้แต่ ส่ายหน้าอย่างระอาแล้วปลีกตัวออกไปทางทำน้ำตรงศาลาที่ห้องพีทเล่นอยู่

ตรงไปที่วัดเพื่อเคารพศพพี่สาว แต่เข้าไปคุยกับตำรวจที่รับผิดชอบคดีตามเรื่องที่เขาให้เบาะแสใหม่แก่ตำรวจไป และหาข้อมูลเพื่อล่าตัวนพลสิทธิ์ที่ดูเหมือนจะคลาดกับคนของเขา

‘ผมเห็นมันเข้าไปที่ธนาคารเอาของออกมาจากตู้เซฟ จากนั้นนาย นพลสิทธิ์ก็ไปที่สำนักนายความสมชาย หายเข้าไปราวๆ สิบนาทีแล้วกลับออกมาอย่างหัวเสีย พวกผมสะกดรอยตามต่อ มันมุ่งหน้ากลับบ้าน แต่เหมือนจะไหวตัวทันว่าถูกติดตาม มันขับรถอ้อมไปอีกทาง พวกเรารีบตามแต่ถูกรถมอไซค์สองคันมาขวาง ที่แรกคิดว่าบังเอิญ แต่เมื่อเห็นพวกมันขับตามมาเลยมั่นใจว่าพวกนั้นมาช่วยให้นาย นพลสิทธิ์หนีไป เราพยายามตามแต่ก็คลาดกัน พวกเราขอโทษครับนาย ที่ทำให้นายผิดหวัง’

พฤติกรรมของนพลสิทธิ์ทำให้สุริเยนทร์ยิ่งปักใจเชื่อว่าเขาร่วมมือกับใครสักคนวางแผนฆ่าสุริย์ ชายหนุ่มบอกตัวเองว่าจะต้องจัดการกับคนเหล่านี้ให้ได้

หลายวันแล้วที่สุริเยนทร์หมกมุ่นกับเรื่องนี้จนแทบไม่ได้หลับได้นอน เมื่อได้ข้อมูลสถานที่ที่นพลสิทธิ์น่าจะไปกบดานก็ตามล่าด้วยตัวเองไม่ว่าจะเป็นตามบ่อนเถื่อนในเมือง ทั้งคนของเขาไว้ที่นั่นเพื่อจับตา หรือแม้แต่บ่อนของประเทศเพื่อนบ้านชายหนุ่มก็เดินทางไปด้วยตัวเอง ใช้ทั้งเงินและอำนาจผ่านนักการเมือง

สุริเยนทร์ตั้งใจจะไปเคารพศพสุริย์ก็ต่อเมื่อได้ตัวนพลสิทธิ์แล้วเท่านั้น แต่เพราะทนายสมชายติดต่อมา มีการพูดคุยทางโทรศัพท์เกเรในเรื่องพินัยกรรม เขาจึงต้องละความตั้งใจแรกแล้วเดินทางมาทำงานตามที่นัดแนะกับทนายสมชายไว้

“ขอโทษครับที่มาช้า ผมต้องแวะไปสำนักงานนิดหน่อย” ทนายสมชายบอกอย่างสุภาพ ขณะมองหน้าชายหนุ่มอายุสามสิบตรงหน้า จากข้อมูลที่รู้มาคือคนนี้เป็นเจ้าพ่อ จึงคิดว่าจะต้องเป็นคนประเภทเข้าถึงยาก น่ากลัว ไม่คิดเลยว่าจะเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี ผิวสีแทนบอกว่าไม่ใช่ผู้ชายที่อยู่แต่

ในห้องแอร์ ดวงตาริ้วเหมือนตาเหยี่ยว คิ้วหนาเป็นเส้นตรงขีดขึ้นน้อยๆ
จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางได้รูป

“ไม่เป็นไร ผมก็เพิ่งมาถึง”

ในสายตาคูณทนาย สุริเยนทร์ดูคล้ายสุริย์ตามแบบฉบับแฝดทั่วไป
แต่สิ่งที่ทำให้ทั้งสองแตกต่างอย่างชัดเจนคือภาพลักษณ์ แวตาสุริเยนทร์
นิ่งๆ ยากจะอ่านออก สีหน้าดูขรึม ผิดกับพี่สาวที่ยิ้มแย้มเสมอ แวตาก็อ่อนโยนดูมีเมตตา

“ไปคุยกันในรถผมดีกว่า เชิญ...”

รถที่ว่าคือรถตู้คันใหญ่ที่ถูกนำมาจอดติดทางขึ้นศาลาตั้งศพ เมื่อ
ทั้งสองก้าวขึ้นไปและประตูถูกปิดก็มีคนของสุริเยนทร์ยื่นใฝ่อยู่ข้างรถ
ไม่ยอมห่าง โดยมีวิสุทธ์มองมาจากหน้าด้วยแวตาคือแวตาคู่แฝด แต่ชายหนุ่ม
ก็รู้ว่าทำอะไรไม่ได้ คงได้แต่เฝ้าดู แล้วตอนนี้เขาก็ยังทำงานไม่สำเร็จ
ห้องพีทยังคงไม่ไว้ใจเขา แต่ก็ไม่มีอาการหวาดกลัวเหมือนที่กลัวสุริเยนทร์

“อย่างที่ผมเกริ่นไว้แล้ว พันัยกรรมฉบับนี้คุณสุริย์เพิ่งทำขึ้นเมื่อ
อาทิตย์ก่อน มอบให้คุณสุริเยนทร์เป็นผู้จัดการมรดกทั้งหมด” ทนายสมชาย
ยื่นเอกสารพันัยกรรมให้ชายหนุ่ม “ในส่วนทรัพย์สินก็ระบุชื่อผู้รับ
ผลประโยชน์ไว้เพียงสองคนคุณสุริเยนทร์กับเด็กชายภาสกร แยก
รายละเอียดไว้อย่างชัดเจนแล้ว คุณอ่านดูได้ว่าอันไหนเป็นของคุณ อันไหน
เป็นของห้องพีท แต่สุดท้ายทั้งหมดคุณก็มีสิทธิ์จัดการ”

ทรัพย์สินของสุริย์มีมาก ส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ทั้งคอนโดฯ
และตลาดออรุณรุ่ง ซึ่งมีรายได้เข้ามาเดือนละไม่ต่ำกว่าสองล้านบาท นอกจากนี้
ยังมีที่ดินสิบกว่าแปลง บ้านออรุณรุ่งที่มีราคาหลายสิบล้าน แล้วยังมีเครื่องเพชร
ทองคำ และพระเครื่องในตู้เซฟของธนาคารอีกหลายรายการ

“ส่วนเงินสดในธนาคารคุณสุริย์ระบุมาให้ผมโอนเข้าบัญชีคุณ
ทานตะวันห้าล้านบาท ก่อนจะยกให้คุณสุริเยนทร์เป็นผู้ดูแลจัดการได้
ทั้งหมดเช่นกัน”

ชื่อและคำสรุปความของนายสมชายทำให้คิ้วเข้มของสุริเยนทร์ขมวดมุ่น ตาคมมีคำถาม แต่ก็ไม่ได้เอ่ยถึงมัน เพราะเขายังมีสิ่งที่ยังใจมากกว่า

“ผมไม่เห็นระบุในนี้ว่าสามีสุริย์จะได้อะไร”

คำถามง่ายๆ แต่ทำให้นายสมชายแสดงออกว่าหัวใจที่จะตอบ “คุณสุริย์บอกผมตอนร่างพินัยกรรมฉบับนี้ว่า คุณนอนได้ไปมากพอแล้ว เขาอาจไม่ใช่พ่อที่เลวร้าย แต่ก็ไม่ใช่พ่อที่จะรักษาสมบัติไว้ให้ลูกได้ ระยะเวลาหลังคุณสุริย์ไม่ไว้ใจคุณนอน”

“แล้วคุณไม่สงสัยบ้างเลยหรือ ทำไมสุริย์ถึงได้ยกหน้าที่พวกนี้ให้ผมถึงแม้จะเป็นน้องชาย แต่ก็ไม่ได้ติดต่อกันมาสี่สิบกว่าปี”

“บอกตามตรงตัวผมก็เคยถามคุณสุริย์เรื่องนี้”

“แล้วคุณได้คำตอบว่าไง”

“คุณสุริย์ว่าเธอรู้จักคุณตีพอ แล้วผมก็คิดว่าสิ่งที่คุณมี สมบัติที่คุณมีมันมากเกินไปที่คุณจะมาสเนใจสมบัติเล็กๆ น้อยๆ ของน้องพี่ที่ผมพูดถูกมั๊ยครับ”

“คุณพูดราวกับรู้จักผมมาก่อน”

“ผมรู้จักคุณ เพราะผมเป็นคนสืบเรื่องของคุณมารายงานคุณสุริย์ตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา”

“นั่นการที่สุริย์ได้เบอร์โทรศัพท์ผมแล้วโทร. หากิน่าจะได้มาจากคุณ”

“ครับ ไม่ถ้านักที่จะได้เบอร์โทร. นี้มา ผมต้องจ้างคนสืบอยู่นาน แต่ก็ได้ให้คุณสุริย์ไปราวๆ ปีกว่าแล้ว เพิ่งรู้ว่าเธอไม่เคยโทร. ไปหาคุณสักครั้ง ไม่คิดว่าการโทร. ครั้งแรกจะเป็นการสังเสีย ถึงนั้นจะไม่ใช่อีกฐานที่จะมัดตัวคนร้าย แต่มันก็ทำให้รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณสุริย์ไม่ใช่แค่อุบัติเหตุ ไม่ว่าใครเป็นคนลงมือผมก็ขอให้มันได้ชัดใช้ ให้เวรกรรมตามมันเร็วที่สุด”

“คงไม่ต้องรอนานขนาดนั้น...” แวตตาของสุริเยนทร์บอกชัดเจนว่า เขาจะทำอะไร

ทนายสมชายรู้สึกกังวล ต่อให้เขาไม่ชอบบทพลิ้ว แต่ก็ไม่อยากให้เกิดเรื่องไม่ดีกับผู้ชายคนนั้น เขาทำงานทางด้านนี้มานาน รู้จักคนมาก็หลายประเภท สำหรับชายหนุ่มตรงหน้า เขาพูดได้คำเดียวว่าบทพลิ้วตกที่นั่งลำบากแน่!

“เรื่องปลีกย่อยอยู่ในพินัยกรรม ไว้เสรีงานศพสุริย์เราค่อยมาคุยรายละเอียดกันอีกรอบ” สุริเยนทร์บอก “ตอนนั้นผมมีนัดพิเศษที่จะต้องไปจัดการ ถ้าคุณสมชายมีธุระที่อื่นต่อก็กลับได้เลยนะครับ”

“วันนี้ผมตั้งใจว่าจะอยู่ช่วยงานคุณนายยุดา”

“น่าจะหลบไปอยู่ในโรงครัว ช่วงนี้คงอยากอยู่ให้ห่างจากผม” ชายหนุ่มบอก สีนัยยังวางเฉย “ไว้คุยกันใหม่ครับ”

“ครับ” ทนายสมชายได้แต่ยิ้มเจื่อน มองตามคนที่ก้าวลงจากรถแล้วเดินขึ้นไปบนศาลา ก่อนจะเปรยกับตัวเองอย่างหนักใจ “ถ้าหนูเคมาถึงจะมีปัญหาเปล่านะ คนนี้ก็แรง คนนั้นก็ไมยอมคน คงต้องไปบอกคุณนายยุดาไว้ก่อนแล้ว”

ตลอดการเดินทางทานตะวันแทบจะมองนาฬิกาทุกๆ ครึ่งนาที เพราะเธอต้องการมาถึงจุดหมายให้เร็วที่สุด และทันทีที่รถเลี้ยวแล้วจอดสนิทหญิงสาวก็ก้าวลงไป ก่อนจะก้าวฉับๆ นำหน้าเพื่อนไปอย่างไร้รอ

“รอด้วยสิเคท” เพ็ญสิริร้องเรียกพลางกดลิ้อกรถ แล้ววิ่งตามเพื่อนที่นำหน้าไปแล้วกว่าสิบเมตร “แกจะรีบไปไหน ยังไงเขาก็อรอนา”

“ฉันอยากเห็นหน้าผู้ชายคนนั้น อยากรู้ว่าปากคอบอย่างนั้นหน้าตาจะน่าเกลียดขนาดไหน”

“โธ้ย!” เพ็ญสิริร้องเหมือนเจ็บปวดที่ได้ยินเพื่อนว่าอย่างนั้น “แกจะไปอยากเห็นเขาทำไม ถ้าเป็นคุณวิสุทธ์ก็ว่าไปอย่าง น้ำเสียงแสบจะอบอุ่น

นำออกเจहनอย”

ทานตะวันไม่ตอบกลับ แต่ยังคงเร่งฝีเท้า เมื่อมาถึงต้นโพธิ์เธอก็เห็นผู้ชายหน้าเหลี่ยม แต่งตัวเหมือนพวกติดตามนักการเมืองยื่นคัมเชิงอยู่ข้างรถเบนซ์สีเข้มสีคันซึ่งติดฟิล์มดำสนิทตามแบบฉบับรถเจ้าพ่อ ข้างกันเป็นรถตู้ทรูหราไฮโซติดฟิล์มดำเช่นกัน ไม่ต้องบอกทานตะวันก็พอเอาได้ว่าทั้งหมดนี้คงเป็นขบวนการของนายสุริเยนทร์ ที่ชนคนมาประกาศศักดาว่าใหญ่คับฟ้า อย่างที่เขาพยายามแสดงออกตอนที่คุยโทรศัพท์กับเธอเมื่อชั่วโมงก่อน

“ชนกันมาเยอะจริงๆ” เพ็ญสิริรู้สึกกังวล “เคทแกใจเย็นๆ นะโว้ย เขาคนมากกว่านะ”

“แกไม่ต้องกลัว ฉันโทรไปตามพี่เอกมาแล้ว ไม่ใช่เขาคนเดียวหรอกที่มีพวก”

“พี่หวิดเอกเป็นตำรวจก็จริง แต่พี่หวิดก็มีแค่สองมือสองตีน... เอ๊ย... สองเท้า จะช่วยอะไรพวกเราได้วะ”

“ช่วยได้ไม่ได้เดี๋ยวก็รู้”

ก่อนที่เพ็ญสิริจะทันได้พูดแย้ง ทานตะวันก็ก้าวขึ้นไปบนศาลาตั้งศพ สิ่งที่หญิงสาวเห็นเป็นอันดับแรกคือโลงศพของพี่สะใภ้ที่ประดับประดาด้วยดอกไม้สีขาว เป็นดอกไม้โปรดของผู้ตาย... ดอกกุหลาบขาวกับลิลลี่ ภาพที่เห็นทำให้คนใจร้อนอ่อนนุชลง เธอเดินเข้าไปข้างในโดยไม่ทันสังเกตว่าพี่ไซพามีผู้ชายสองคนนั่งอยู่ ไกลออกไปก็มีบอดีการ์ดมาดเข้มอีกสี่ห้าคนยืนกำกับ ผิดกับเพ็ญสิริที่เห็นทุกอย่าง เวลานี้พวกเธอกำลังตกอยู่ในวงล้อมของบอดีการ์ดเจ้าพ่อ

“พี่สุรีย๊ะ เคทมาแล้วค่ะ” หญิงสาวพึมพำอย่างสะท้อใจเมื่อมองรูปสุรีย๊ะ พี่สะใภ้ยังสาว ยังสวย ไม่น่ามาต่วนจากไป เธอคงจะเข้าไปจุดธูปบอก ถ้าไม่มีเสียงพูดขัดหูดังขึ้น

“มาถึงแล้วเธอ ตรงเวลาดีนี่”

หญิงสาวหันขวับตามเสียงหุ่่มต่ำที่ตั้งมาจากโซฟาซึ่งมีผู้ชายสองคนนั่งอยู่ ทั้งคู่แต่งชุดดำไว้ทุกข์ คนหนึ่งสวมเสื้อสูท ผูกเนไทดูสุภาพ อีกคนก็เช่นกัน แต่ไม่ดูเนียบเท่าคนแรก ปราดแรกที่เห็นเธอก็แยกออกได้ทันทีว่าใครคือคนที่พูดกับตนเมื่อกี้ และจะเป็นใครไม่ได้นอกจากผู้ชายหยาบคายที่ชื่อสุริเยนทร์

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มที่แต่งตัวเรียบร้อยดูดีกว่าลุกขึ้นต้อนรับเอ่ยทักทายทานตะวันแล้วหันไปเพื่อสุริ “ผมวิสุทธ์ครับ แล้วคุณ...”

“เพ็ญคะ เพ็ญสิริ เป็นเพื่อนยายเคท”

“ครับ เชิญนั่งก่อนครับ หรือพวกคุณจะไปไหว้ศพที่สุริย์ก่อนก็ได้ตามสะดวกเลยครับ”

“คะ” เพ็ญสิริตอบรับ ขณะที่ทานตะวันกลับจ้องมองแท็บเล็ตในมือสุริเยนทร์ที่ยังคงนั่งอยู่บนโซฟา ทำหน้าตาเหมือนไม่รับรู้ที่กำลังละเมิดความเป็นส่วนตัวของคนอื่น

ภาพที่ปรากฏในนั้นคือหน้าอินสตาแกรมของทานตะวัน ซึ่งเธอมั่นใจว่าเซตให้เฉพาะคนที่เป็นเพื่อนเท่านั้นถึงจะเข้าดูได้ แต่ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงเปิดดูได้ คนอย่างเขาไม่น่าใช่เพื่อนที่เธอจะยอมสนทนด้วย

“เอ่อ...” วิสุทธ์รู้ว่าอาจเป็นการไม่สมควรนัก ไม่แปลกที่หญิงสาวจะไม่พอใจเมื่อเห็นแท็บเล็ตในมือสุริเยนทร์ซึ่งยังไม่พูดอะไร นอกจากสบตาหญิงสาวนิ่งๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เข้าไปดูถึงนั้น เห็นอะไรบ้างล่ะ” หญิงสาวที่แม่ริมฝีปากอยู่นานเอ่ยถามอย่างทำทาย

“เห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่หลงรูปตัวเอง คิดว่าสวยชะเต็มประดา พยายามอวดเสื้อผ้าแบรนด์เนมของนักศึกษาเพิ่งจบใหม่ พ่อแม่ตายตั้งแต่ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย พี่ชายติดการพนัน ดูยังไงก็ไม่มีปัญญาหาซื้อได้เอง ถ้าไม่ใช่เงินคนอื่น หรืออาจมีอาชีพเสริมอย่างอื่น”

แม่ไม่ได้พูดถึงอาชีพ ‘อย่างอื่น’ ออกมา แต่แวตายามเขากวาด

มองร่างระหงตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าก็บอกความหมายของอาชีพนั้นไว้ชัดเจน ทำให้ทานตะวันกััดฟันกรอด

ผู้ชายผิวสีแทนตรงหน้าดูต่างกับผู้ชายที่เธอรู้จัก ดวงตารั้ันๆ นั้นจ้องมองอย่างไม่มีหลบ ไม่ว่าเธอจะแสดงออกว่าไม่พอใจอย่างไรเขาก็ไม่สะทกสะท้าน แม้กระทั่งตอนที่เขายืนขึ้นแล้ววางเท็บเล็ตเจ้าปัญญาไว้บนโซฟา ก้าวเข้ามาหาเธอช้าๆ

“ผมเห็นถูกมั้ยละ คุณทานตะวัน” ชายร่างสูงนั้นยื่นมือชี้ราวจะบอกว่าเขาจำชื่อเธอได้

ทานตะวันที่ความสูงร้อยหกสิบในเวลานี้ดูจะสูงไม่พ้นไหล่สุริเยนทร์ด้วยซ้ำ เธอจึงต้องเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย ขณะที่เพ็ญสิริก็คอยยืนกระตุกแขนเพื่อนไว้เพื่อเตือนสติไม่ให้ทำหรือพูดอะไรออกไป ส่วนวิสุทธ์มองทานตะวันราวกับจะขอร้อง เมื่อหญิงสาวเหลือบมองมาสบตาเขาจึงล่าถอยหน้าเป็นเชิงขอร้อง

“คุณต้องการอะไร” ทานตะวันรู้ว่าวิสุทธ์อยากให้อใจเย็น

“ทวงความยุติธรรมให้ผู้หญิงที่นอนอยู่ตรงนั้น”

ทานตะวันมองตามมือที่ชี้ไปทางรูปที่สะใ้ ซึ่งยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยนราวกับมีชีวิต

ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอมีใบหน้าเหมือนผู้หญิงที่ใจดีคนนั้น ทั้งดวงตา จมูก และริมฝีปากบาง แต่ที่ไม่เหมือนคือผู้ชายคนนี้หยาบคาย แสดงออกว่าพร้อมจะคุกคามคนอื่น ไม่ให้เกิดริติใคร แม้แต่ให้เกิดริที่สาวของตัวเอง เพราะถ้าเขามีสักนิดคงไม่ทำอย่างที่ทำอยู่ กระทั่งอยู่ต่อหน้าศพที่

“ถึงต้องชนคนมาขนาดนี้เลยหรอ” เธอดูแคลน

“คนของผม เงินผมจ้าง ถ้าพอใจผมจะชนมาขนาดไหนมันก็เรื่องของผม”

ทานตะวันรู้ว่าเขาพยายามเน้นย้ำคำว่าเงินเพื่อเย้ยหยันเธอ “ไปไหน

ต้องมีคนคอยประกบหน้าประกบหลัง คงมีศัตรูไปทั่วละสิ”

“หนึ่งในนั้นรวมคุณด้วยมั๊ย แต่ถ้าศัตรูอย่างคุณผมคงไม่จำเป็นต้องใช้บอดีการ์ตหรอก” เขายิ้มยวน ก้าวเข้าไปจนจะชิด “กับคุณผมพร้อมจะตัวต่อตัวด้วย ถ้าคุณต้องการ...”

ถ้อยคำสุดท้ายเบาหวิวเมื่อเขาโน้มตัวลงกระชับข้างหูทันทะวัน เพ็ญสิริที่ยืนอยู่ใกล้ยกมือแตะอก ขณะที่ทันทะวันพาดฝ่ามือจะตบหน้าอีกฝ่ายเพราะถูกล่วงเกิน แต่ถูกรวบแขนไว้ได้

“ยังเข้าไปนะคุณ” สุริเยนทร์รวบแขนเธอได้ เขาบีบแน่นจนหญิงสาวเจ็บ

“ปล่อย!” เธอสะบัดมืออย่างแรงจนตัวเซ เพราะชายหนุ่มปล่อยทันที เหมือนต้องการแก้มให้เธอล้ม

“อ่อนหัด จะทำร้ายผมต้องไปฝึกมาใหม่” เขาเอ่ย มองทันทะวันที่ได้แต่แหม่มริมฝีปากแน่น ก่อนจะพูดเรื่องที่เขารออยู่จนปานนี้ “คุณคงรู้เรื่องพินัยกรรมแล้ว และผมต้องการเอาศพไปอยู่ที่ภูทับดาวด้วย”

“เอาหนังศพไปอยู่ด้วย? คนอย่างคุณรู้จักหนังศพแคไหนถึงจะเอาไปอยู่ด้วย คุณไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเด็กต้องการอะไร เพราะถ้ารู้คุณคงไม่ทำอย่างที่ทำในวันนี้”

“ผมทำอะไร”

“ถ้าไม่รู้ฉันก็จะบอกให้ ไม่มีผู้ใหญ่ดีๆ ที่ไหนแสดงความก้าวร้าวต่อหน้าเด็ก ทำให้เด็กกลัวจนกรี๊ดลั่นอย่างที่คุณทำหรอก คุณสุริเยนทร์!”

ทันทะวันประหลาดใจที่เขาไม่ได้ตอบอะไรกลับมา แต่มองเธอเหมือนครุ่นคิดก่อนจะพูด

“คุณอาจพูดถูก แต่ความก้าวร้าวของผมในวันนี้ไม่ได้ทำให้เด็กตาย ถ้าผมปล่อยศพที่ไว้กับครอบครัวคุณ พี่คุณ หรือตัวคุณ มันก็ไม่แน่ว่าเด็กต้องการความปลอดภัย ต้องการผู้ใหญ่ดีๆ คอยดูแล แล้วผู้ใหญ่ดีๆ นั้นไม่ใช่คุณสมบัติที่มีในตัวพวกคุณ!”

“หยาบคาย ไร้เหตุผลที่สุด คุณตัดสินพวกเราทั้งที่ไม่รู้จักด้วยซ้ำ ไม่จำเป็นต้องคุยกันแล้ว พี่ชายฉันมีสิทธิ์ในตัวน้องพีทเต็มที่ ไม่ว่าจะยังไงฉันก็ไม่ยอมให้คุณเอาหลานฉันไป ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับคุณแล้ว เชิญกลับไปได้! ถ้าอยากได้ตาพีทก็ไปคุยกันที่ศาล!”

“ก็ยอมได้...แต่ผมจะไม่เสียเวลานาตนั้น แล้วถ้าผมจะเอาตัวตาพีทกลับไปด้วยวันนี้ละ...คุณแน่ใจหรือว่าจะขวางทางผมไม่ได้”

“ต่อให้ต้องเรียกตำรวจมาทั้งโรงพักฉันก็จะทำ”

“คุณอาจจะทำได้ วันนี้คุณอาจขวางทางผมไม่ให้พาตาพีทกลับไปไม่ได้ แต่พรุ่งนี้ละ...คุณจะได้รับผลที่ตามมาได้มัย พร้อมจะให้ใครสักคนในชีวิตคุณหายไปเพราะผลจากการกระทำของคุณมัยละ”

“คุณนี่มัน...ไม่รู้จักความดีความชั่วเลยรี้ง พุดสิ่งที่คนดีๆ ไม่ทำได้อย่างหน้าตาเฉย น่าขยะแขยงที่สุด”

“หี ผมเคยบอกคุณแล้วว่าผมเป็นคนดี”

“ในเมื่อคุณยืนยันว่าตัวเองเลว มันก็มีเหตุผลเพียงพอที่ฉันจะยอมแลกชีวิต เพื่อไม่ให้หลานฉันต้องตกอยู่ในมือคนเลวอย่างคุณ!”

“ยายเคท...” เพ็ญสิริร้องแขนทานตะวันไว้ เธอรู้ดีว่าที่เพื่อนพุดไม่ใช่เพราะไม่เกรงกลัว แต่เพราะถูกความโกรธครอบงำ ทำให้ได้กลับไปอย่างนั้น “ใจเย็นๆ”

แวตตาของทานตะวันยังแข็งกร้าวไม่ยอมลงใจ และดูเหมือนบรรดาบอดีการ์ดที่ยืนอยู่ใกล้ๆ จะเริ่มขยับเข้ามา พวกเขาไม่วางตาจากผู้เป็นนาย

“ยังไงผมก็จะไม่กลับไปมือเปล่า!” สุริเยนทร์ยังยืนยันกรานท้าทายเช่นกัน

บรรยากาศในศาลาถูกความเงียบครอบงำในบัดดล...

“ดูสิครับว่านั่นใครมา” เป็นเสียงของล่อที่แทรกเข้ามา ทำลายบรรยากาศอันระอุ “นั่นใช่คนที่น้องพีทอยากเจอรีเปล่าครับ”

“อาเคท...” เพียงแค่เห็นแวบแรกเจ้าตัวน้อยก็จำได้ แม้ไม่ได้พบกัน

เป็นปี แต่ก็เห็นหน้ากันทุกวันผ่านสังคมออนไลน์ ซึ่งทานตะวันจะโผล่หน้ามาทักทายหลานน้อยวันละหลายหน บางทีก็มากล่อมให้นอน หลอกล่อให้กินข้าว

“อาเคศคับ!”

ลอบปล่อยเด็กชายที่ร้องไห้จนตาบวมลงพื้น แต่กระนั้นก็ได้ทำให้ความน่ารักน่าชังของเจ้าตัวจ้อยน้อยลง แม้จะเป็นเด็กที่ค่อนข้างตัวเล็ก และผอมเมื่อเทียบกับเด็กในวัยเดียวกัน แต่เพราะได้โครงหน้าดีๆ จากทั้งพ่อและแม่ ทำให้น้องพิทเป็นเด็กหน้าตาน่าเอ็นดู ดวงตากกลมโตดูใสซื่อ ดั่งลูกแมวน้อย ปากย่อยแดงระเรื่อพอยๆ กับจุมูกโต้งที่แดงเพราะผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก เนื่องจากในวัดนี้มีแต่คนที่เด็กชายไม่คุ้นเคย

“อาเคศ อาเคศคับ อาเคศคับ” เขาร้องเรียกอย่างดีใจจนแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์ “อาเคศมหาพิทแล้ว อาเคศ”

วิสุทธิรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะเกรงว่าถ้ายังแรงใส่กันมีหวังต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่ และสุริเยนทร์ก็เหมือนจะได้สติ เขาขยับออกห่างราวกับเกรงว่าเมื่อเด็กชายเห็นเขาจะร้องจ๊ากอีก นั่นคือสิ่งที่วิสุทธิเห็นและหวังว่าทานตะวันจะเห็นว่าสุริเยนทร์พยายามถอยให้ด้วย

“โถ ตาพิทของอา...” แคเห็นหลานน้อยโผล่เข้ามาหาทานตะวันก็น้ำตาคลอ อ้าแขนรับร่างจ้อยนั้นมากอดไว้แนบอก ทั้งกอด ทั้งหอม ในขณะที่เด็กน้อยก็ยิ้มร่าดีใจหนักหนา “คิดถึงอาเคศมั้ยครับ”

“คิดถึงคับ พิทคิดถึงอาเคศที่สุดเลยคับ อาเคศอย่าไปโรงเรียนอีกนะคับ” เด็กชายเข้าใจอย่างนั้น เข้าใจว่าทานตะวันไปเรียน แล้วโรงเรียนก็อยู่ไกล ทำให้มาหาไม่ได้ “พิทคิดถึงอาเคศที่สุด--ดด”

“อาเคศก็คิดถึงน้องพิทที่สุดเลยครับ” เมื่อมองดวงตากกลมใกล้ำๆ ก่อนสะอื้นก็ปรีชึ้นมาจากที่คอ เวทนาเด็กตัวจ้อยในอ้อมแขนนั้นนัก “ต่อไปนี่อาเคศจะไม่ไปไหนแล้วนะ อาเคศจะอยู่กับน้องพิทนะครับ ดีใจมั้ยครับ”

ทานตะวันดูจะลืมเรื่องของสุริเยนทร์ไปชั่วขณะเมื่อมองตาหลาน

“ดีใจคับ” เจ้าของแก้มยู่ยี้มกว้าง “อาเคท แม่สุริย์ละคับ แม่ไม่มากับอาเคทเหรอคับ” คิ้วเล็กๆ นั้นขมวดมุ่นเมื่อตั้งคำถาม “พอนพด้วยไม่มากับอาเคทเหรอคับ พอนพอกจะไปทำงานแล้วก็ไม่มาสักที พี่ก็คอยอาเพ็ญบอกให้มาถามอาเคท”

เพ็ญสิริที่โยนงานมาให้เธอยิ้มแห้งๆ อยู่ข้างๆ พลงยกมือขอโทษขอโพย

“เหรอจ๊ะ” ทานตะวันยิ้มให้หลาน “นี่น้องพีท อาเคทซื้อขนมมาฝากน้องพีทเยอะเลยรู้มั้ยคับ อยากกินมั้ยคับ”

“อยากกินคับพ้ม!” เด็กน้อยลืมเรื่องพอกับแม่ไปได้พักหนึ่งอย่างทีทานตะวันต้องการ

แต่ภาพรอยยิ้มใสซื่อของเด็กกลับกริดใจหญิงสาวนัก นั่นอาจรวมถึงสุริเยนทร์และคนอื่นๆ ที่มองเห็น ความที่เป็นเด็กจึงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่ตายจากไปแล้ว และศพยังตั้งอยู่ข้างๆ

“น้องพีทคับ” ทานตะวันดูเหมือนจะคิดแผนอะไรได้จึงชวนเด็กชายคุย “รู้จักผู้ชายคนนี้มั้ยคับ”

เด็กชายเหลือบมอง ก่อนจะรีบกระเถิบเข้าไปกอดทานตะวันแน่น

“กลัว! ไป ไม่ให้อยู่ด้วย อาเคท พี่ไม่ให้อยู่ด้วย ไป!” เด็กชายลือกคออาสาว เริ่มร้องไวยวาย หายใจแรง และเริ่มดิ้นเหมือนจะลือสารให้รู้ว่าตัวเองกำลังมีอันตราย

“ไม่เอานะคับน้องพีท ฟังอาเคทนะ ถ้าขึ้นไม่ฟัง อาเคทจะไม่พูดด้วยแล้วนะคับ เพราะน้องพีทไม่ฟังอาเคท” ทานตะวันปลอบประโลมเด็กน้อยอย่างชำนาญ รู้ว่าจะจัดการอย่างไร พูดอย่างไรให้คนตัวน้อยสงบแล้วรอฟัง “เขาคือน้าของน้องพีท เป็นน้องชายของแม่สุริย์ เขาอยากเอน้องพีทไปอยู่ด้วย ไปมั้ยคับ”

“ไม่ไปคับ พี่จะอยู่กับพอนพ กับแม่สุริย์ กับอาเคท พี่ไม่อยู่กับใคร ไม่อยู่กับใคร ไม่อยู่กับใคร!”

ทานตะวันยิ้มหยันเมื่อเห็นอาการขบขรามอย่างขุ่นเคืองของสุริเยนทร์
 “พี่จะอยู่กับอาเคท ไป! ไป! ไม่ให้อยู่ด้วย ไม่ให้อยู่กับพี่ด้วย!
 อาเคทช่วยพี่ด้วย กลัว! ไม่ไป!”

“โอ้ ครบๆ อาเคทก็ไม่ให้พี่ไปอยู่กับใครหรอกลูก ไม่ต้องกลัว”

ทานตะวันบอกเด็กชายพลางซ้อนตัวขึ้นอุ้มพาดไหล่ ลูบแผ่นหลังให้
 อย่างอ่อนโยน แต่เธอกลับจับจ้องสุริเยนทร์อย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า

หญิงสาวอาจคิดว่าเป็นไม้ตายที่สมควรทำ แต่วิสุทธ์กลับคิดว่า
 ทานตะวันกำลังทำพลาด ยิ่งเห็นสีหน้าสุริเยนทร์แล้วเขาก็ยิ่งกลัวแทน

“อยากลองตีใช้มัย ได้!”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของ ‘เจ้าพ่อ’ ผู้ถูกทำทนาย ก่อนที่เขาจะเดินออกไป
 อย่างหัวเสีย โดยมีวิสุทธ์มองตามจนลับหลังไป จากนั้นชายหนุ่มจึงหันมา
 พูดกับทานตะวันซึ่งส่งน้องพิทให้ล่อแล้วบอกให้พาไปเล่นข้างๆ ก่อน

“คุณรู้จักสุริเยนทร์น้อยไป คุณใช้ไม้นี้มาต่ออรองเขา เขาก็จะใช้มัน
 กลับมาเล่นงานคุณ”

“ฉันไม่กลัวหรอก”

“กลัวไว้บ้างก็ดีนะครับ สุริเยนทร์เหมือนตัวคนเดียว เขาไม่กลัวว่า
 จะเสียอะไร แต่คุณมีญาติ มีพี่ชาย มีเพื่อน เขาจะใช้คนที่คุณรักเล่นงานคุณ
 ตอนนั้นเขาพยายามล่าตัวพี่ชายคุณ เมาะแสที่เขาได้คือพี่ชายคุณได้รับความ
 ช่วยเหลือจากตำรวจนายหนึ่ง”

“ก็ดีแล้วนี่คะ” ทานตะวันเหมือนเข้าใจสิ่งที่วิสุทธ์จะสื่อ แต่เธอแค้นใจ
 ผู้ชายอีกคนจึงไม่ยอมลงให้

“คุณคงลืมไปว่าสุริเยนทร์รู้ว่านายตำรวจนั้นคือใคร แน่แน่นอนว่า
 นายคนนั้นก็มิครอครบครัน คุณแน่ใจหรือว่าจะไม่กลัว”

“เคทใจเย็นๆ ลี” เพ็ญสิริหน้าเสียว เข้ามาสะกิดเตือนเพื่อน

“ผมรู้จักสุริเยนทร์ดี อย่าทำทนายเขา! อย่าทำให้เขาโกรธไปมากกว่านี้
 พี่สุรีย์เป็นพี่สาวแฝด เป็นญาติสนิทคนเดียวที่เหลืออยู่ ต่อให้ไม่ได้ติดต่อ

แต่ตลอดมาก็ยังรู้ว่ามีชีวิต เวลานี้เขาคิดว่าพี่ชายคุณพราภชีวิตที่สาวเขาไป คุณคงคิดได้ว่าสุริเยนทร์จะทำยังไงกับพี่ชายคุณ!”

ทานตะวันจะเอนเอียงตาม ถ้าไม่ใช่เพราะเธอมองเห็นเพื่อนรุ่นพี่ นายตำรวจที่ตนเรียกให้มาช่วยเดินขึ้นมابนศาลา เขาคอนนี้เป็นตำรวจ เป็นตัวแทนผู้ใช้กฎหมายที่เธอยังคงเชื่อมั่นและศรัทธา

“ผมขอร้องละครับ คุณกับสุริเยนทร์ดีๆ ช่วยกันหาทางออก”

“บ้านเมืองมีชื่อมีแปะ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าเจ้าพ่ออย่างเขาจะทำอะไรได้ ทุกอย่างจริง”

วิสุทธิ์จันใจ ได้แต่ขอให้เพ็ญสิริช่วยผ่านแววตา ก่อนจะขอตัวแล้ว ตามสุริเยนทร์ออกไป

ทานตะวันอาจคิดว่านี่คือชัยชนะ แต่ความจริงที่วิสุทธิ์รู้คือหญิงสาว ทำพลาดอย่างใหญ่หลวง และเธอกำลังตกที่นั่งลำบาก เมื่อเขาก้าวขึ้นมา บนรถตู้ทันได้ยึบทสนทนาของสุริเยนทร์ผ่านโทรศัพท์ก็ยิ่งใจหาย

“จบงานสุริย์ก็เริ่มลงมือได้เลย ฉันต้องการให้ผู้หญิงคนนี้ใช้ชีวิต เหมือนตกอยู่ในนรก อยากรู้ว่าจะปากเก่งไปได้อีกสักกี่น้ำ”

๓

ร้อยตำรวจโทเอกฉัตร นายตำรวจนอกเครื่องแบบนิ้วหน้า รู้สึก
คั่นหน้าชายหนุ่มที่เพิ่งเดินสวนทางเขาเมื่อครู่ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจเท่าสีหน้าของ
สองสาวที่ยืนอยู่ข้างเก้าอี้รับแขกหน้าที่ตั้งศพ ภาพน้องพี่หนึ่งเล่นของเล่นอยู่
ไกลๆ ทำให้ผู้หมวดสะท่อนใจ นึกสงสารที่ตัวเท่านี้ก็ต้องมาสูญเสียมารดา

ด้วยความที่ได้ยินมาบ้างว่าหลานของทานตะวันเป็นเด็กที่กลัวคน
แปลกหน้า ไม่ชอบให้เข้าไปทัก ไม่ชอบให้เข้าไปถึงตัว ในภาวะอย่างนี้
นายตำรวจหนุ่มจึงเลี่ยง โดยเลือกที่จะเดินไปสมทบกับกลุ่มสาวๆ ซึ่งยังคง
ยืนทำหน้าที่ควมวดสะทอนออกไปนอกศาลา จนผู้หมวดอดที่จะหันมองตาม
สาวๆ ไม่ได้ และทันเห็นรถสี่ล้อคันทยอยเคลื่อนออกไป

“คนใหญ่คนโตที่ไหนมางานพิธีรีตองนะ”

คำถามดูจะตรงประเด็นเพราะอย่างน้อยหนึ่งในสองสาวก็หันมามอง

“สาวสี่ล้อพี่หมวดเอก” เพ็ญสิริยกมือไหว้ ในขณะที่ทานตะวันยังคง
มองไปทางด้านหน้าศาลา

เอกฉัตรไม่รู้ว่าจะหญิงสาวกำลังคิดอะไรอยู่ ส่วนเพ็ญสิริก็ดูจะไม่แน่ใจ

แววตาของท่านตะวันในเวลานี้เหมือนคนคิดไม่ตก เพราะเริ่มไม่แน่ใจนักว่าการแสดงออกอย่างทำทายเป็นอะไรเมื่อเห็นสุริเยนทร์ทำได้เพียงขมขู่แล้วเดินหนีไปจะเป็นเรื่องที่ดี อาจเพราะทุกคนยังจำที่วิสุทธิ์เตือนเมื่อครู่ได้

‘ผมรู้จักสุริเยนทร์ดี อย่าทำทนายเขา! อย่าทำให้เขาโกรธไปมากกว่านี้ พี่สุริย์เป็นที่สาวแฝด เป็นญาติสนิทคนเดียวที่เหลืออยู่ ต่อให้ไม่ได้ติดต่อแต่ตลอดมาก็ยังรู้ว่ามีชีวิต เวลานี้เขาคิดว่าพี่ชายคุณพรากชีวิตที่สาวเขาไป คุณคงคิดได้ว่าสุริเยนทร์จะทำยังไงกับพี่ชายคุณ!’

ท่านตะวันนึกถึงคำพูดของวิสุทธิ์อยู่จริงๆ เธอหวังพี่ชายมากกว่าตัวเอง นั่นเป็นเหตุผลที่ต้องขอรวบคนผู้หมวดเอกฉันทิ

“สวัสดีค่ะพี่หมวด ขอบคุณที่มานะคะ”

ชายหนุ่มรีบไหว้ท่านตะวัน ดวงตาเป็นประกาย รุ่หนังสาวไม่เปลี่ยนไปเลย ดูไม่ต่างกับเมื่อครั้งที่เขาเห็นเธอครั้งแรกเมื่อสามปีก่อน ตอนที่หญิงสาวไปแต่งงานให้ญาติเขาในงานแต่งงาน นี่อาจเรียกว่าตกหลุมรักตั้งแต่วัยเยาว์ กระทั่งตอนนี้เขาก็ยังรู้สึกดีๆ ด้วย แต่ด้วยงานหน้าที่ และอายุที่ห่างกันเกือบสิบปีจึงไม่กล้าแสดงออกมากมาย ได้แต่ทำตัวเป็นหมาหยอกไก่อ้อาจเป็นได้แค่มดแดงแฝงพวงมะม่วง

“หน้าเคทมีอะไรติดเธอคะ” ท่านตะวันเอ่ยเมื่อนายตำรวจยังไม่พูดอะไร เอาแต่มอง “มองมากๆ เดี่ยวเคทคิดตั้งคั่นะคะ”

“คิดเท่าไรล่ะครับ”

หญิงสาวยิ้มพรางตอบที่เล่นทีจริง “ไม่เอาเป็นเงินคะ เอาเป็นแรง เพราะเคทจะมีเรื่องขอให้พี่เอกช่วยเยอะแยะเลยคะ”

“พี่เคยบอกเคทแล้วไม่ใช่เธอครับ พี่ยินดีช่วยเคทเสมอ” ดวงตากลมโตที่มองมาทำให้ผู้หมวดหนุ่มต้องรีบบอกต่อ “ในฐานะพี่ชายคนเดิมของเคท”

“ขอบคุณคะ” ท่านตะวันยิ้มนิดๆ แต่เท่านั้นผู้หมวดก็ชื่นใจแล้ว

“แหม...เป็นพี่ชายของยายเคทคนเดียวเธอคะ” พี่ญี่สิริทำนอง

“ก็เป็นพี่ชายของพวกเขาทุกคนนี่แหละ” ผู้หมวดรีบแก้แค้น “อ้อ เมื่อกี้ พี่ส่วนกับผู้ชายตัวสูงๆ ที่มีบอดี้การ์ดเดินตาม พวกเขาน่าจะลงจากศาลาชั้นนี้ พี่คุณหน้าบอกลูก แต่ก็นึกไม่ออก เขาเป็นใครครับ”

คำถามนั้นทำให้ทานตะวันหน้าบึ้งตันคว้น ทำเอาผู้หมวดไม่เข้าใจว่าถามอะไรผิด

“เขาเป็นหน้าของน้องพิทละ” เพ็ญสิริเป็นคนตอบ “เป็นน้องชายแฝดของ พี่สุริย์ ชื่อสุริเยนทร์”

“สุริเยนทร์?” เอกฉันทินิวหน้า ซื่อนี้มีเอกลักษณ์ทำให้เขาจำได้

“พี่เอกรู้จักเธออะ” ทานตะวันถามเมื่อเห็นสีหน้าประหลาดใจของผู้หมวด

นายตำรวจหนุ่มพยักหน้า “แต่เรียกว่ารู้จักคุณอาทิตย์ พ่อของคุณ สุริเยนทร์จะถูกรุกว่า พี่รู้จักคุณอาทิตย์ตอนจบใหม่แล้วได้ไปประจำการที่ สภ. ทับดาว ที่นั่นไม่ว่าจะเป็นข้าราชการหรือนายตำรวจย้ายไปที่ต้องเข้าไป ผากเนื้อผากตัวกับคุณอาทิตย์กันทั้งนั้น เพราะท่านเป็นคนใหญ่คนโต ของที่นั่น และเป็นคนที่รวยมาก มีบ้านเล็กบ้านน้อยเยอะเหมือนกัน แต่ มีลูกชายคนเดียวคือคุณภูหรือคุณสุริเยนทร์ เห็นว่าเป็นลูกภรรยาคนแรก แต่คุณภูเป็นคนที่มีนิสัยแปลก ไม่ค่อยชอบสังคมเหมือนคนพ่อ”

“แปลกยังไงคะ” ทานตะวันซักในสิ่งที่ผู้หมวดละไว้

“อืม... เข้าถึงยาก โลกส่วนตัวสูง เคยได้ยินคนแถวนั้นพูดกันว่าลูกชาย คุณอาทิตย์ชอบก่อเรื่อง มีปัญหาเรื่องการใช้ความรุนแรงมาตั้งแต่เด็กๆ เป็นคนโมโหร้าย ถึงขั้นทำร้ายพี่เลี้ยงจนโคมา สุดท้ายพี่เลี้ยงคนนั้นก็ตาย”

“ขนาดนั้นเลยเธออะ” เป็นเพ็ญสิริที่หลุดเสียงออกมาอย่างตกใจ

ผู้หมวดพยักหน้าพลาถล่าต่อ “คุณอาทิตย์ขึ้นชื่อว่าตามใจลูกชาย มาก ปกป้อง เรียกว่าใครแตะต้องไม่ได้เลย เคยมีเรื่องครูที่โรงเรียนทำโทษ วันต่อมาครูถูกซ้อมเจ็บหนักจนต้องขอย้ายออกจากพื้นที่”

“เป็นพ่อที่รังแกลูกสินะคะ เลี้ยงลูกแบบนี้ลูกชายถึงได้มีนิสัยชอบ

ระราน ชมชู้คนไปเรื่อย” ทานตะวันว่า

เพ็ญสิริพยักหน้าเห็นดีด้วย

“แต่ก็อย่างว่า หลายๆ เรื่องพี่ก็แค่ได้ยินมา ไม่รู้ว่าความจริงเป็นยังไง แต่เท่าที่เจอเมื่อหลายปีก่อนเขาก็ไม่ได้ดูเลวร้ายขนาดนั้นนะ เป็นคนไม่ค่อยสนใจใครด้วยซ้ำ นี่พี่แปลกใจมากเลยที่อยู่ๆ บอกว่าคุณสุริเยนทร์เป็นน้องชายของคุณสุริย์ ไม่น่าเป็นไปได้”

“แต่เป็นไปแล้วค่ะ แล้วก็เป็นเรื่องจริงด้วย” เพ็ญสิริว่า “ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ หน้าตาดี หุ่นดี เก่งก็เก่ง รวยก็รวย ไม่น่าถูกเลี้ยงมาแบบนี้เลย ถ้าไม่เจอนิสัยแรงๆ ของเขาเมื่อกี้ มาบอกเพ็ญว่าคุณสุริเยนทร์เป็นเจ้าของชาย เพ็ญก็เชื่ออะคะ”

“เขานิสัยแย่ขนาดนั้นเลยหรือ” ผู้หมวดถาม

เพ็ญสิริพยักหน้าหงิกๆ

“ไม่ใช่นิสัยแย่ธรรมดาด้วยค่ะ นิสัยแย่มาก!” ทานตะวันเน้นย้ำ “ไร้เหตุผล บ้าอำนาจ หยาบคาย ชอบคิดว่าตัวเองมีอำนาจล้นฟ้า เคยไม่มีทางยอมผู้ชายนิสัยแบบนี้เป็นอันขาด”

เอกฉันทิเล็กคิ้วเมื่อเห็นอาการของรุ่นน้อง ซึ่งเขาไม่ค่อยเห็นเธอในอารมณ์แบบนี้เท่าไร “อย่าบอกนะว่าคนที่เคทมีปัญหาดูด้วยแล้วขอให้พี่มาช่วยเป็นกองหนุนคือคุณสุริเยนทร์”

ทานตะวันยังไม่ทันได้ตอบเพ็ญสิริก็พยักหน้านำไปก่อนแล้ว

“ไหนเล่ามาอย่างละเอียดซิ เกิดอะไรขึ้น” เอกฉันทิมิสีหน้าขมขื่นขึ้นทันที แต่ก็นิ่งอะไรขึ้นได้ “เดี๋ยวก่อนดีกว่า ขอพี่ไปเคารพศพคุณสุริย์ก่อน เพราะดูเหมือนงานนี้จะต้องคุยกันยาว บอกไว้ก่อนเลยว่าถ้ามีปัญหากับคนคนนี้ ต้องเตรียมตัวเตรียมใจไว้มากๆ เขาไม่ได้เป็นแค่เจ้าพ่อที่ใหญ่เฉพาะในถิ่นตัวเอง แต่รู้จักคนใหญ่คนโตระดับประเทศไม่น้อย แล้วคนเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นหนี้บุญคุณคุณฉันทิย์ ก็เลยเอ็นดูคุณสุริเยนทร์เหมือนลูกเหมือนหลาน”

“ฟังไว้นะเคท” เพ็ญสิริตำหนิเพื่อนสาว “พี่หหมวดกำลังบอกแกว่า แกกำลังไปหาเรื่องผิดคนแล้ว”

ทานตะวันหน้าหงิกขึ้นมาทันที หันขวับไปทางผู้หหมวดแล้วทำตาขุ่นราวกับว่าที่พูดเมื่อก็ไม่ใช่เพ็ญสิริ แต่เป็นเขาเองที่ทำให้เธอไม่พอใจ

“พี่เอกกำลังจะบอกให้เคทอยู่เฉย แล้วให้เขารังแกอย่างนั้นเหรอะคะ”

เอกนั่งติมองหญิงสาวอย่างหนักใจ แต่ยังไม่ได้พูดอะไรทนายสมชายก็เดินขึ้นมาบนศาลาพร้อมกับคุณนายยุดา ดูเหมือนทั้งคู่จะรู้เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้าี่ระหว่างสุริเยนทร์กับทานตะวันแล้วจากคำบอกเล่าของเด็กในบ้านที่รีบวิ่งไปตามมาจากในครัว

“สวัสดิ์ครับคุณลุง คุณป้า” เอกฉัตติยกมือไหว้ผู้ใหญ่ที่เขารู้จักและนับถือ

ผู้มากวัยกว่าทั้งสองรีบรับไหว้นายตำรวจหนุ่ม ก่อนจะหันมาทางทานตะวันที่ยกมือไหว้เช่นกัน

“คุณสุริเยนทร์ล่ะ” ทนายสมชายเป็นฝ่ายเอ่ยถามทานตะวัน

“กลับไปแล้วคะ กลับไปพร้อมกับคำขู่ว่าจะเล่นงานเคท แต่เคทไม่กลัวหรอก ยังไงเคทก็ไม่ให้ผู้ชายคนนั้นเอาตาพี่ไปเลี้ยง เคทไม่ยอมให้หลานโตขึ้นมาเป็นผู้ชายอย่างนั้น”

ป้ายุดาสบตาทนายสมชายอย่างหนักใจ ทั้งคู่คุยกันก่อนหน้าี่แล้วตกลงกันว่าจะให้ทานตะวันเจรจากับสุริเยนทร์ดีๆ เลี่ยงการปะทะ เพราะทนายสมชายรู้สึกว่าคุณสุริเยนทร์น่ากลัวเกินกว่าจะไปมีปัญหาด้วย แต่ดูจะซ้าเกินไป ทานตะวันทำให้เจ้าพ่อคนนั้นโกรธเข้าแล้ว

“ให้มันรู้ไปสิว่าคนดีๆ จะไม่มีที่อยู่ที่อยู่ เรายิ่งกลัว เขายิ่งเหลิง จะทำอะไรก็ทำได้ ต่อให้ต้องสู้คนเดียวเคทก็จะสู้ อย่างมากก็แค่ตาย”

“พูดอย่างนั้นได้ไง แกเอาใจฉันก็เอาด้วย” เพ็ญสิริว่าเสียงดังทั้งที่ใจยังสั่น “ฉันเคยทั้งแกเหรอะ ตายเป็นตายละงานนี้”

“ฟังดูเศร้านะ สู้คนเดียว” เอกฉัตติว่า “พี่ไม่ได้บอกว่าจะยอมให้เขา

รังแกเคท เพียงแต่บอกว่าเราต้องคิดให้มาก วางแผนให้ดี เพราะเรามีห้องพีทเป็นเดิมพัน ยิ่งไงก็ยิ่งอยู่ข้างเคทเสมอ”

“ขอบคุณค่ะ” ทานตะวันยิ้มได้บ้าง

ทุกคนยังไม่ว่าอะไร แต่ทนายสมชายก็ยังมีเรื่องอยากจะเตือน “แต่ก่อนอื่นลุงอยากให้เคทใจเย็นๆ คุยกับเขาดีๆ ก่อน กับคนบางคนพุ่งเข้าใส่จะได้ไม่คุ้มเสีย ลุงเชื่อว่ากฎหมายคุ้มครองเราได้อย่างที่เคทเชื่อมั่น แต่กลไกของกฎหมายก็ทำงานช้าเหลือเกิน อย่างที่เราู้ โดยเฉพาะกับคนอย่างคุณสุริเยนทร์ ถ้าเลี้ยงได้ก็เลี้ยง เจริญรวมขอมกันจะดีกว่า”

“แต่เขาแสดงออกชัดเจนว่าไม่อยากคุยกับเราดีๆ นะคะ เขาเชื่อชะขนาดนั้นว่าพี่น้องพี่สุริย์ เราพูดไปก็เท่านั้น เขาไม่มีทางฟังอยู่แล้ว”

“คุณวิสุทธิไงแก” เพ็ญสิริเสนอ “เขาดูเหมือนอยากช่วยเรานะ แล้วเขาก็รู้จักคุณสุริเยนทร์มากกว่าเราด้วย เพราะยังแนะนำให้เราเจรจาเลย แต่แก้ปัญหาความหวังดีของเขาไปเพราะความหน้ามิด”

คำตำหนิทำให้ทานตะวันหน้าบึ้งใส่เพื่อน ยังไม่รู้สิกว่าตัวเองทำผิด

“แกไม่กลัวแต่คนอื่นเขากลัวนะวีย์” เพ็ญสิริพูดเสริม “เกิดพวกนั้นมาอุ้มพวกเราคคนใดคนหนึ่งไปจะทำยังไง ใครจะช่วยเราได้ พี่หวิดเอกก็ไม่ได้ช่วยคุ้มครองเราตลอดนะ”

“คิดซะว่าทำเพื่อหลานนะลูก” ป้ายดาารู้ว่าจะพูดอย่างไรให้ทานตะวันโอ้นอ่อน “อย่าให้หลานต้องตกเป็นตัวกลางของญาติสองฝ่ายที่ทะเลาะกันเลย”

“ถ้าเขาไม่ตั้งป้อมใส่เราก่อน เคทก็ไม่อยากมีเรื่องกับเขาหรอกนะคะ พูดใส่หน้าเคท มองเหมือนเคทเป็นปลิงคอยดูดเงินพี่สุริย์ ว่าเคทเสียๆ หายๆ ที่สำคัญเขาปรับปรว่าพี่น้องเป็นฆาตกรโดยไม่มีหลักฐาน”

“เขามีหลักฐานให้เชื่ออย่างนั้น” ทนายสมชายบอกสิ่งที่รู้ “ลุงว่าหนูเคทคงไม่รู้วาระหว่างเกิดเหตุคุณสุริย์โทรศัพท์หาน้องชาย ผากข้อความเสี่ยงไว้เป็นการขอความช่วยเหลือ ลุงได้ฟังข้อความเสี่ยงนั้นด้วย เสี่ยงกริดร้อง

อย่างตกใจของคุณสุรีย์ยังติดอยู่ในหลุง แล้วนั่นคือพี่สาวเขา มันไม่ต่างกับเขานั่งมองดูพี่ถูกทำร้ายโดยที่ช่วยเหลือะไรไม่ได้ เพราะเวลาผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมงกว่าเขาจะได้ฟังเสียงนั้น”

นั่นคือเรื่องที่ทุกคนเพิ่งรู้ และตกใจ อึ้งไปตามๆ กัน

“คุณลุงคะ” กว้าวีจิตใจทันทะวันจึงตั้งสติได้แล้วเอ่ยถาม “ขอเคทฟังหน่อยได้มั๊ยคะ”

“ลุงไม่มีหรอก แต่ทนายของคุณสุริเยนทร์ส่งให้ทางตำรวจเพื่อประกอบเป็นหลักฐาน นี่ไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่เป็นการฆาตกรรม”

เพ็ญสิริเพิ่งจะร้องอ้อ “มิน่า...เพราะคุณสุริเยนทร์นี่เอง ตำรวจถึงมาตามประเด็นนี้ ทั้งที่ตอนแรกบอกว่าเป็นอุบัติเหตุ”

“ถ้าเคทจะฟัง ต้องไปขอจากทางตำรวจไ้มั๊ยคะ”

ไม่มีใครให้คำตอบได้ดีกว่าเอกฉัตติ “พี่คิดว่าคงยากหน่อย ฟังจากที่ลุงทนายบอก ทางตำรวจเขาสงสัยคุณนพ เคทเป็นน้องสาวผู้ต้องสงสัย เขาคงไม่ให้ฟังง่ายๆ พี่ว่าลองจากทางอื่นจะง่ายกว่ามั๊ย”

“ถ้าจะให้ลุงแนะนำก็ลองถามคุณวิสุทธิจู่” ทนายสมชายบอก

ทุกคนพยักหน้าสนับสนุน

“งั้นเคทจะหาโอกาสคุยกับเขาแล้วขอคุณะคะ”

“โทร. ไปเลยมั๊ย ฉันใจร้อน” เพ็ญสิริบอกว่ากลัวแต่กลับยุเพราะความอยากรู้

“ฉันมีเบอร์ติดต่อคุณวิสุทธิที่ไหนเล่า” ทานตะวันว่า

“เออ...นั่นสิ ลืมไป” เพ็ญสิริยกมือเกาหัว ยิ้มแก้ๆ

“ถ้าจะเอา ลุงมี คุณวิสุทธิให้ไว้...” ทนายสมชายบอกพลางหยิบนามบัตรส่งให้ทานตะวัน

ตั้งแต่นั้นรถออกมาจากวัดสุริเยนทร์ก็ยังไม่พุดอะไรกับวิสุธี้นอกจากโทรศัพท์ไปหาสุพล สั่งงานกันตามปกติ คราวนี้เป็นเรื่องของการเชิญแขก

ที่อยู่ในกรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง ซึ่งดูเหมือนผู้จัดการวัยกลางคน จะทำงานได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เพราะได้สั่งเลขานุการให้ตามมาจัดการทุกอย่างตั้งแต่ทราบข่าวการตายแน่ชัด ถึงตอนนี้การติดถูกส่งถึงมือแขกไปแล้วกว่าครึ่ง

‘ฉันจะฟังสวดศพที่กรุงเทพฯ อีกสามวันแล้วจะพาพี่กลับไป ภูทับดาว จะบอกทุกคนที่นั่นว่าพี่เป็นพี่ของฉัน แล้วฉันจะเก็บพี่ไว้ในสุสาน รอจนกว่าตาพี่จะโต รับรู้ได้ว่าแม่เป็นยังไง ฉันจะให้สิทธิ์พี่เลือกเองว่าจะเผาศพแม่เมื่อไหร่...’

วิสุทธิ์รู้ว่าสิ่งที่สุริเยนทร์ทำเพื่อเป็นการแสดงความเคารพพี่สาวนั้น อาจทำเพราะรู้สึกผิดส่วนหนึ่ง ทำให้ตัวเองสบายใจ ทำให้ดวงวิญญาณของสุริย์ได้สบายใจว่าเขายอมให้เธอกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว และวิสุทธิ์ก็มั่นใจว่าสุริเยนทร์จะทำทุกวิถีทางเพื่อพาน้องพี่ไปอยู่ที่ภูทับดาว ด้วย เด็กชายเป็นเสมือนตัวแทนของพี่สาว เป็นครอบครัวที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของชายหนุ่ม

‘สุริย์ ฉันรู้ว่าพี่เป็นแม่ที่ดี ดีกว่าแม่ของเรา เพราะพี่ไม่คิดจะทิ้งตาพี่ที่เกิดมาไม่แข็งแรงอย่างที่แม่ทิ้งฉัน ฉันรู้ว่าพี่อยากให้น้องยกโทษให้แม่ แต่ฉันทำไม่ได้ แม่อาจเป็นแม่ที่ดีสำหรับพี่ แต่ไม่ใช่ฉัน’

วิสุทธิ์รู้จักสุริเยนทร์มาตั้งแต่เล็ก รู้ดีว่าอะไรทำให้เขากลายเป็นอย่างนี้ ทำไมเขาถึงเกลียดแม่ ชายหนุ่มคิดจะชวนเพื่อนที่หมกมุ่นอยู่กับการดูข้อมูลเกี่ยวกับการล่าตัวนพลีชีพคู่ๆ แต่ยังไม่ทันได้อำปากเสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้น เป็นเบอร์ที่ไม่คุ้นเคย ชายหนุ่มนึกหน้า ไม่แน่ใจว่าเป็นใครแต่ก็กดรับสาย

“ฮัลโหลครับ”

“ฮัลโหลค่ะ คุณวิสุทธิ์รีเปลาค่ะ ดิฉันทานตะวันค่ะ”

“ครับ” ชื่อของคู่สายทำให้วิสุทธิ์สะดุดนิดๆ เหลือบมองสุริเยนทร์ที่ยังคงไม่แยกหน้าขึ้นจากแท็บเล็ตในมือ เพื่อความไม่ประมาทเขาแอบกด

ลดเสียงในโทรศัพท์ลงขณะคุย โดยไม่ให้คนที่นั่งอยู่ในรถคันเดียวกัน
 ผิดสังเกต “มีอะไรให้ผมช่วยครับ”

“ขอปรึกษาอะไรหน่อยจะได้มั๊ยคะ”

“ยินดีครับ”

“เคททราบจากลุงทนายสมชายว่า ก่อนเกิดเหตุพี่สุรีย์โทร. หา
 นายหมีพูห์ แล้วเป็นการฝากข้อความเสียงไว้ใช่มั๊ยคะ”

“ขอ...ครับ” วิสุทธ์สะดุดอีกครั้งเมื่อได้ยินคำเรียกที่หญิงสาวใช้
 และเปลือยยิ้มขณะมองหน้านายหมีพูห์ที่นั่งตรงข้าม ซึ่งกำลังอ่านข้อมูลบน
 แท็บเล็ต แนนอนว่าถ้าเจ้าพ่อตรงหน้ารู้ว่าถูกตั้งฉายาว่า ‘หมีพูห์’ ต้อง
 ไม่สบอารมณ์มากเป็นแน่

“คุณวิสุทธ์จะว่าอะไรมั๊ยคะ ถ้าเคทจะขอให้ส่งมาให้เคท เคทอยากรู้
 ว่าพี่สุรีย์พูดอะไรบ้าง ทำไมถึงทำให้นายหมีพูห์เชื่อว่าพินพเป็นคนฆ่าเธอ”

“โอเคครับ ไว้ผมจะส่งไปให้”

“รบกวนด้วยนะคะ เคทอยาการู้จริงๆ ว่าทำไมนายหมีพูห์ฟังข้อความ
 นั้นแล้วถึงได้บังใจเชื่อว่าพินพฆ่าพี่สุรีย์นั้”

“ดีแล้วละครับ ผมก็คิดจะส่งให้ตั้งแต่แรกเหมือนกัน แต่ไม่มีโอกาส
 เพราะผมคิดว่าถ้าคุณ...” วิสุทธ์ละชื่อไว้ได้ทัน ประจวบกับสุริเยนทร์เริ่ม
 เหลือบมอง “ถ้าคุณเห็นแล้วคงเข้าใจนายหมีพูห์มากขึ้น ให้ผมส่งทางไหน
 ครับ”

ทั้งสองนัดแนะกันว่าส่งข้อความผ่าน ‘ไลน์’ จากนั้นก็วางสายแล้ว
 ‘แอดเฟรนด์’

วิสุทธ์บันทึกข้อความเสียงสุรีย์ไว้ในเครื่องอยู่ก่อนแล้วจึงส่งให้
 หญิงสาวทันที เมื่อทำธุรกรรมทางออนไลน์เสร็จถึงได้รู้ว่าถูกเจ้าพ่อจ้องหน้า
 แวตามีคำถาม

“คุยอะไรกับใคร” น้ำเสียงเขาราบเรียบ สีหน้ายังวางเฉย แต่วิสุทธ์
 ก็รู้ว่าถ้าตอบไม่เข้าหูอาจมีเหวี่ยงจึงต้องระวัง ไม่บอกให้รู้จะดีกว่า

“ลูกค้า ขอแค่ตัดตาลีอกผลิตภัณฑ์จากนมมูราห์ที่เราทำใหม่ ฉันก็เลยส่งไปให้” วิสุทธ์ทำกลมเกลื่อน แต่ยังคงไม่แนบเนียนพอเพราะอีกฝ่ายยังมองเขาไม่วางตาและกดตัน “เน็ตที่นี่แรงดีนะ ถ้าเป็นที่ภูทับดาวส่งที่ไรค้ำทุกที ยิ่งร่นยิ่งทำให้จับได้ง่าย “ผู้หญิงคนนั้นโทร. มาทำไม”

“คนไหน...” วิสุทธ์ทำไซลือต่อ แต่เมื่อสุริเยนทร์เริ่มนินวหน้า คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันบ่งบอกว่าเริ่มอารมณ์ไม่ดีก็ต้องรีบยอมรับ “นายรู้ได้ยังไง”

“ฉันได้ยินนายบอกคนงานตอนที่ฉันไปลากนายมากรุงเทพฯ ว่าแค่ตาลีอกตัวใหม่ยังไม่โอเค ห้ามคนงานส่งให้ลูกค้า ต้องรองจนกว่านายจะกลับจากกรุงเทพฯ แล้วค่อยว่ากัน”

“ที่อย่างนี้ละช่างสังเกตเชียวนะ”

“เธอโทร. มาทำไม”

วิสุทธ์อ้าอึ้ง กำลังตั้งใจว่าจะตอบความจริงหรือโกหกดี แต่ดูจะซ้าไม่ทันใจ สุริเยนทร์เลยบอกสิ่งที่คิดออกไปก่อน

“มาขอให้นายส่งไฟล์เสียงที่สุรียไปให้? แล้วนายก็ส่งโดยไม่ถามฉัน”

“ขอโทษที่ล้ำเส้น แต่ฉันคิดว่าคุณเคทมีสิทธิ์จะรู้ และถ้าเธอรู้มันอาจเป็นผลดีต่อนาย เธอจะเข้าใจนายมากขึ้น”

“ฉันไม่ต้องการให้คนพวกนั้นมาเข้าใจ เพราะต่อให้เข้าใจอะไรๆ ก็ไม่เปลี่ยน ผู้หญิงคนนั้นจะต้องได้รับผลในสิ่งที่เธอกล้าใช้ตาพิทมาเป็นโล่ต่อรองกับฉัน”

วิสุทธ์เหนื่อยใจที่จะอธิบาย ถ้าสุริเยนทร์ปักใจเชื่ออะไรลงไปแล้ว ก็เปลี่ยนยาก “ฉันถามจริงๆ เถอะนะ นายจะทำอะไรคุณเคท นายสั่งให้คนของตัวเองทำอะไรเธอ”

“นายมันหนอนบอนไล่ ฉันไม่จำเป็นต้องบอก”

“อ้าว เป็นเพื่อนกันดีๆ โยนให้เป็นหนอนซะแล้ว...เออ ก็แล้วแต่นายละกัน”

“ขอให้มันจริง ถ้านายหวังดีต่อผู้หญิงคนนั้นก็อย่ายุ่งเรื่องนี้ให้มาก

“ไม่อย่างนั้นฉันจะทำมากกว่าแค่การเอาตัวตาฟิทไปอยู่ด้วย”

คำเตือนนี้เหมือนเป็นสัญญาณบอกว่าสิ่งที่สุริเยนทร์ทำอยู่ยังไม่เลวร้ายถึงที่สุด เขาจะทำแค่ให้ได้ตัวหลานชายไปอยู่ด้วย แต่ถ้าวิสุทธิ์ยังมาจู้จี้จก้นมากเกินไปกว่านี้ ผู้ชายคนนี้จะทำมากกว่าที่ตั้งใจไว้

วิสุทธิ์รู้ว่าไม่ใช่แค่คำขู่จึงพยักหน้ารับ “โอเค ฉันจะไม่ยุ่งกับเธอมากเกินไปกว่านี้”

จากนั้นสุริเยนทร์ก็หันกลับไปสนใจแท็บเล็ตในมือ พร้อมกับค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคีย์เวิร์ด ‘จิตแพทย์เด็ก’ วิสุทธิ์ขมวดคิ้ว พอเดาได้ว่าคงเป็นการปรึกษาเกี่ยวกับตัวน้องฟิท แต่ที่ยังไม่เข้าใจคือคนตรงหน้าจะทำอะไร กระทั่งเจ้าพ่อเหยหน้าขึ้น

“ฉันมีอะไรให้นายทำแล้วละ จะได้ไม่ว่างจัด ส่งรายละเอียดไปที่เมลล์นายละ”

วิสุทธิ์เลิกคิ้ว ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู “มันหน้าที่นายไม่ใช่เธอ”

“ฉันมีเรื่องต้องทำ แน่ใจว่านายทำแทนฉันไม่ได้ด้วย มันไม่ใช่เรื่องที่นายถนัด ผิดกับเรื่องนี้ นายแคไปถามแล้วก็นิ่งฟัง ง่ายจะตาย”

วิสุทธิ์ซึ่งใจ คิดว่าจะเกาะติดคอยตามไม่ให้สุริเยนทร์ทำอะไรรุนแรงหรือยอมทำตามที่อีกฝ่ายขอดี เมื่อครุ่นคิดพึกหนึ่งก็ตัดสินใจได้ คนคนนี้ต่อให้เขาอยู่ด้วยถ้าจะลงมือก็ไม่มีใครรังแกได้

“ฉันจะทำเรื่องนี้ให้ก็ได้”

“ดี ไม่เสียแรงที่ลากมาด้วย”

วิสุทธิ์ส่ายหน้า หมั่นไส้สีหน้าอวดดีนั้นหนัก ไม่แปลกใจเลยที่ทานตะวันจะเกลียดชังหน้า “นี่ฏ...เวลานายจะขอให้คนอื่นช่วยทำอะไร กรุณาขอดีๆ อย่าออกคำสั่งไม่ได้รับฟัง พุดว่าคุณณวิสุทธิ์ครับ ช่วยผมหน่อยได้มั๊ยครับ อะไรทำนองนี้”

สุริเยนทร์เหยหน้ามอง “ขออ้อละ คุณณวิสุทธิ์ครับ ช่วยไปปรึกษา

จิตแพทย์เด็กแทนผมด้วย”

วิสุทธิ์ยิ้มกว้างเมื่อได้ในสิ่งที่ขอ “ดีมาก พุดแบบนี้ค่อนข้างช่วยหน่อย”

“ฉันจัดให้ตามที่นายขอแล้วนะ ต่อจากนี้ก็ถึงเวลาที่นายจะต้องจัดการให้ฉันบ้าง และต้องทำให้ได้ดีด้วย ไม่อย่างนั้นฉันจะไปโค้นต้นผักหวานป่าของนายที่ไม่ก่อรายได้มาเจ็ดปีแล้วทิ้งซะ!”

วิสุทธิ์ได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอา เจ้าพ่อก็ยังเป็นเจ้าพ่อ เพราะไม่เข้าใจสิ่งที่เขาจะสื่อเลยสักกนิด...

‘ภู นี่พี่เองนะ...สุริย์ ยี่สิบกว่าปีแล้วที่เราไม่ได้คุยกันเลย พี่อยากคุยกับเธอมาโดยตลอด แต่พอคิดว่าเพราะแม่กับพี่ทิ้งไป ภูถึงต้องถูก...ภู พี่ขอโทษที่ทิ้งภู พี่อยากขอโทษเธอมาตลอด เธอไม่ต้องยกโทษให้พี่ก็ได้ แต่ได้โปรดฟังพี่หน่อย นึกว่าเวหนาคคนที่กำลังสิ้นหนทาง พี่ไม่เหลือใครแล้วนอกจากภู...พี่เหนื่อยเหลือเกิน พี่ไม่ไหวแล้ว เพราะแม่แต่คนที่พี่คิดฝากชีวิตยังอยากให้พี่ตาย...ช่วยพี่ด้วยภู พี่กำลังจะถูกสามพี่ซะ...’

เสียงพูดขาดห้วงไป แต่เสียงหายใจกลับแรงขึ้นจนได้ยินชัด

‘จะทำอะไร! อย่างนะ!’

เสียงวินาที่ต่อมารถก็ถูกชนท้ายอย่างแรง!

‘กร๊ืด--ดตด!’

นั่นคือเสียงสุดท้ายที่ได้ยิน เสียงซึ่งยังก้องในหูทวนตะวันและทุกคนที่กำลังตกใจ

“พี่กำลังจะถูกสามพี่ซะ...เสียงที่หยุดกลางคันนั่นคือ ‘ฆ่า’ ไม่ใช่เธอ” เพ็ญสิริถามเสียงสั้น กรอเสียงกลับเพื่อฟังซ้ำ “นี่เธอหลักฐานที่ทางฝ่ายนั้นให้ตำรวจ”

“ไม่ใช่เธอ” ทานตะวันที่ยังเชื่อมั่นในตัวพี่ชายมองอีกมุม “ถ้าแต่หลักฐานเท่านี้ก็มาบอกวาพื้นพลงมือ มันไม่ยุติธรรม”

“แล้วที่พี่สุริย์ตัดพ้อสามีละ พี่นพไม่ใช่เธอ” เพ็ญสิริแย้ง

“พี่สุรียกำลังเสียใจ พี่นพิตที่ทำให้เธอเสียใจ แต่ฉันไม่เชื่อหรือว่า รอคั้นนั้นจะเป็นฝีมือพี่นพ ฉันรู้จักพี่ชายตัวเองดี”

เมื่อเพื่อนมองมาอย่างต้องการคำตอบเพ็ญสิริกี้ก็ต้องรีบพยักหน้า แม้จะเอนเอียงไปเพราะได้ยินข้อความนาที่ชีวิตของสุรีย

“ถ้าหลักฐานแค่นี้เขาก็มากล่าวหาพี่นพ ฉันไม่ยอมแน่” ดูเหมือน หลักฐานที่ทุกคนคิดว่าจะทำให้ทานตะวันเข้าใจสุริเยนทร์จะให้ผลตรงข้าม “เขาต้องชดใช้ที่ปรักปรำทำให้พี่ฉันเสียชื่อ”

“เคท ฉันถามจริงๆ นะ ถ้าวันหนึ่งผลสรุปว่าพี่นพทำ แกจะทำยังไง” เพ็ญสิริอยากได้คำตอบจริงๆ “แกจะทำยังไงกับคุณสุริเยนทร์”

“ฉันก็จะขอโทษเขา แต่มันจะไม่มีวันนั้นหรือ” เธอบอกเพ็ญสิริ ก่อนจะหันไปทางนายสมชาย “คุณลุงช่วยเล่าเรื่องความสัมพันธ์ของพี่สุรีย กับน้องชายเขาเท่าที่คุณลุงรู้ให้เคทฟังได้มั๊ยคะ”

“ได้สิ...”

สิ่งที่ทานตะวันได้รู้จากนายสมชายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของ สุริเยนทร์และสุรียคือ...

“พ่อกับแม่คุณสุรียแยกทางกันตั้งแต่ทั้งคู่อายุเจ็ดขวบ คุณสุรียไป อยู่ต่างประเทศกับแม่ที่แต่งงานใหม่กับมิสเตอร์จอห์นสันจนโตเป็นสาว พอมิสเตอร์จอห์นสันเสียชีวิตทั้งคู่ก็ย้ายกลับมาเมืองไทย แล้วก็ลองตามหา คุณสุริเยนทร์ แต่ว่าคุณอาทิตย์พาลูกย้ายไปอยู่ที่อำเภอทับดาวทำให้ขาด การติดต่อ คุณอำพรแม่ของคุณสุรียให้ลุงตามหาจนกระทั่งพบ แต่ก็ไม่กล้า กลับไปหาเพราะคุณอาทิตย์กลายเป็นมหาเศรษฐีไปแล้ว และไม่ให้อภัย คุณอำพร ไม่แม่แต่จะยอมให้คุณสุรียไปพบ ท่านบอกลุงด้วยตัวเองเลยว่า ภรรยากับลูกสาวท่านตายไปเมื่อหลายปีก่อน”

“แม่แต่ลุงยังไม่ให้อภัยเธอคะ เป็นพ่อที่ใจแคบมาก นั่นคงเป็น นิสัยเดียวกับลูกชาย เจ้าคิดเจ้าแค้น ถ้าพี่สาวไม่ตายจากก็คงไม่มา หรือ มาที่นี้ก็แค่อยากได้สมบัติของพี่สุรีย”

“สิ่งที่คุณอาทิตย์สร้างให้ลูกชายมีมูลค่ามากกว่าที่คุณสุรีย์ไม่รู้
ก็เท่า ลุงว่าเขาไม่มาเสียเวลารุ่นวายกับทรัพย์สินส่วนนี้หรอก เขาคงคิดว่า
เป็นคำสั่งเสียสุดท้ายจากพี่สาว ถ้าเป็นหนูเคทล่ะ ถ้าวันหนึ่งพี่ชายโทรศัพท์
มาหา ยังพูดไม่จบก็มาตาย เคทยังจะคิดเหมือนที่คิดตอนนี้มั้ย”

ทานตะวันหนึ่งไปอย่างใช้ความคิด เวลานี้เธอมองไม่เห็นอะไรเลย
นอกจากแวตาทองของผู้ชายน่ารังเกียจอย่างสุริเยนทร์ ทำไมกันนะ คนที่เพิ่ง
พบหน้าถึงทำให้เธอเกลียดได้ขนาดนี้ คงเพราะนิสัย พฤติกรรมร้ายๆ
ของเขา

“เคทจะไม่มีวันทำเหมือนนายหมิพูนี่นั่น!” การเรียกอีกฝ่ายอย่างนั้น
สำหรับทานตะวันถือเป็นการดูแคลน สะใจ เพราะคนที่พยายามทำตัว
เป็นเสือ เป็นสิงห์นั้น สุดท้ายเธอก็จะเห็นเขาเป็นเพียงตัวละครในการ์ตูน
ที่ให้ความบันเทิง

เมื่อทานตะวันยังคงยืนกรานทุกคนก็ได้แต่อ่อนใจ จากนั้นทนาย
สมชายก็ให้หญิงสาวดูพินัยกรรมที่สุรีย์ทำขึ้น และเล่าในสิ่งที่เคยเล่าให้
สุริเยนทร์ฟังเกี่ยวกับเรื่องที่ดินพลีธีร์ทำตัวแยะ ทำให้ภรรยาต้องเปลี่ยน
พินัยกรรม รวมถึงเรื่องที่เขาดูร้อนรนและต้องการเบิกเงินก้อนใหญ่จาก
บัญชีของสุรีย์ อ้างว่ามาใช้จัดงาน เมื่อภรรยาไม่ให้ก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

“ลุงรู้มาตลอดว่าคุณสุรีย์เสียใจกับสิ่งที่คุณนพทำแค่ไหน แต่ลุงก็ยัง
เชื่ออย่างที่เคทเชื่อ คุณนพอาจไม่ใช่สามีที่ดี แต่ก็ไม่ใช่คนที่จะฆ่าใครหรือ
สั่งฆ่าใครได้” เขาพูดในสิ่งที่จะทำให้หญิงสาวสบายใจ เพราะทนายสมชายนั้น
เอ็นดูทานตะวันเหมือนลูกเหมือนหลาน ตอนรู้จักกันใหม่ๆ เธอยังเรียนมัธยม
อายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกสาวคนเล็กของตน “ถ้าเคทมีอะไรจะให้ลุงช่วย
ก็บอกได้ ลุงยินดีเสมอ”

“ขอบคุณค่ะ” ทานตะวันยกมือไหว้

ทนายสมชายพยักหน้ารับ “เดี๋ยวลุงจะจัดการโอนเงินห้าล้านตาม
พินัยกรรมให้เคทโดยเร็วที่สุด”

“ขอบคุณค่ะ” ทานตะวันยกมือไหว้อีกครั้ง “แต่อย่าเลยค่ะ เคท ไม่อยากให้ผู้ขายคนนั้นมากล่าวหาเคทอีก เท่านั้นเขาก็ดูถูกพวกเรามากพอแล้ว”

“แต่มันเป็นสิ่งที่คุณสุรียตั้งใจจะหนูเคท เธอพูดกับลุงเสมอว่าจะส่งหนูเรียน และจะให้เงินสักก้อนเพื่อไปทำตามความฝัน”

ทานตะวันล้งเล ไม่ใช่เสียตายเงิน แต่เพราะมีการพูดถึงความตั้งใจของพี่สะใภ้

“ฉันว่าไม่รับไว้ก็ดีเหมือนกันนะ” เพ็ญสิริออกความเห็น “อย่าไปยุ่งกับเขาเลย เตี่ยเขาจะว่าเราเอาได้ เงินตั้งห้าล้านนะ ฉันว่าเขาคงไม่ยอมให้จับง่ายๆ หรือก”

“จริงๆ เรื่องเงินบ้างก็ไม่อยากให้เราไปยุ่งกับของเขาแล้วนะ” คุณนายยูดาบอก “ป้าพอมีเงินเก็บอยู่บ้าง เอาของป้าไปใช้ก่อนก็ได้ลูก”

“หรือแก้ปัญหาง่ายๆ นะ” เอกฉัตติพูดที่เล่นที่จริง ไบหน้าคมนั้นมีรอยยิ้ม “ถ้าเคทไม่มีใครดูแลจริงๆ แต่งงานกับพี่ได้นะ พี่ยินดี และพร้อมจะดูแลเคทไปตลอดชีวิต”

คำพูดนั้นเรียกรอยยิ้มให้ทุกคน ไม่เว้นแม้แต่ทานตะวัน

“แหม แบบนี้เขาเรียกฉวยโอกาสสะคะพี่ผู้หมวด” เพ็ญสิริแซวแล้วหัวเราะคิก เพราะรู้ว่าเอกฉัตตินั้นชอบทานตะวันมานาน แต่อีกฝ่ายไม่มีทีท่าจะเล่นด้วย จึงเปลี่ยนมาเป็นรุ่นพี่ที่ทำตัวให้หญิงสาวพึงพา

“ใครว่าเล่า เปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาสต่างหาก” ผู้หมวดทำทะเล้นกลบเกลื่อน

“เอาใจช่วยคะ ลู้ๆ” เพ็ญสิริให้กำลังใจ

ทานตะวันส่ายหน้าระอาเพื่อนจอมยุ “ขอบคุณนะคะพี่เอก ไว้เคทจะรับพิจารณานะคะ”

ผู้หมวดยิ้มมอบอุ่น “พี่พูดจริงนะ ถ้าเคทขาดเหลืออะไรก็บอกพี่ได้เสมอไม่ว่าจะเรื่องอะไร”

“ขอบคุณค่ะ ตอนนี่เคทพอมีเงินเก็บอยู่บ้างค่ะ คงยังไม่ต้องรบกวนใคร ตอนไปเรียนที่สุริย์สังให้เคทพอสมควร เคทไม่ค่อยได้ใช้เพราะทำงานพิเศษที่โน่นไปด้วย มันไม่เยอะมากแต่ก็น่าจะพอให้เคทอยู่ได้จนกว่าจะหางานทำได้ ส่วนเรื่องพินพเคทเชื่อว่าพี่ชายไม่ได้ทำผิด และความจริงก็ต้องปรากฏ”

ทุกคนพยักหน้าให้กำลังใจแล้วอดที่จะหันไปมองเด็กชายภาสกร ซึ่งนั่งเล่นกับรถอ้อยหน้าโรงศพของแม่ไม่ได้ ปัญหาเรื่องเงินอาจไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับทานตะวันในเวลานี้

‘พื้เข้าไปเจอเคทนะลูก อยู่กับอาเคทอาจไม่ได้สบาย แต่ที่อาเคททำไปเพราะไม่อยากจะให้พื้ต้องโตขึ้นด้วยมือของผู้ชายอย่างนายสุริเยนทร์ อาไม่อยากจะให้หลานอาเป็นอย่างเขา’

ทานตะวันอยากพูดกับหลานชาย แต่พูดไปเด็กน้อยก็คงไม่รับรู้ จึงหันไปที่รูปถ่ายพี่สะใภ้

‘พี่สุริย์ค่ะ ถ้าเคททำในสิ่งที่ถูกต้องอยู่ ก็ช่วยคุ้มครองพวกเราให้เอาชนะคนพาลด้วยนะคะ’